

« Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α΄

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 11 Ἰουνίου 1858.

Ἀριθ. 11.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Γ.

Δέκα μῆνας καὶ ἡμισὺν μετὰ τὴν σκηνὴν ταύτην, ἀνὴρ ὠχρὸς τὴν ὄψιν, μακρὸν ἔχον τὸ γένειον, κοίλας τὰς παρεῖας καὶ σχεδὸν ῥακενδύτης, ἐκάθητο ἐν τινὶ χαμηλῷ, σκοτεινῷ καὶ νοσώδει δωματίῳ ἀθλίου τινὸς ξενοδοχείου τοῦ Λονδίνου, ἔχων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ γῆθους, καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς πιστόλιον, τοῦ ὁποίου ἀνεσήκωνε καὶ κατεβίβαζε τὸν λύκον διὰ τῆς δεξιᾶς. Ὁ ὠχρὸς καὶ κάπισχος οὗτος ἀνὴρ ὁ ῥακενδύτης, ὅστις δὲν εἶχε φάγει πρὸ δύο ἡμερῶν, ἦτο ὁ Λέων ὅστις ἐμελέτα ν' αὐτοχειριασθῆ.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔκειτο μίᾳ ἐπιστολῇ, φέρουσα τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἰουλίας, καὶ περιέχουσα μόνον τὰς λέξεις ταύτας.

« Κατέβαλα πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα κερδίσω τὴν ποσότητα ἣν ἐζήτηε ὁ πατήρ σου, ἀλλ' εἶμαι πτωχότερος ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅτε σὲ εἶδον τελευταῖον, καὶ ἀπὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν δὲν ἔφαγα τίποτε. Ὅταν θὰ λάβῃς τὴν ἐπιστολὴν ταυτην, δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐσχάτην στιγμὴν οὐ θὰ ἦσαι ὁ λογισμὸς μου. Ἡ σφαῖρα ἐνὸς πιστολίου θέλει κάμει ὅ,τι ἤθελε κάμει ἡ πείνα, ἀν' ἐτόλμων νὰ ἐλπίσω ἔτι.

Ἵγίανε καὶ εὐδαιμόνει Ἰουλία, τοῦτο θὰ ἦναι ἡ εὐχὴ τῆς ἐσχάτης μου στιγμῆς. »

18 Ἰουνίου 1838.

« Λέων »

Ὁ Λέων ἀνέγνωσε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην καὶ ἐσφράγισεν αὐτήν.

— Ἐμπρὸς, εἶπεν, ἂς ἀπαλλαγῶμεν τῶν ἐξ ἐβδομαδῶν, αἵτινες μὲ χωρίζουσιν ἐτι ἀπὸ τῆς 15 τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1838, καὶ ἔσθης τὸν λύκον τοῦ πιστολίου ὅπερ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα, ἐτοιμαζόμενος νὰ στηρίξῃ αὐτὸ κατὰ τοῦ κροτάφου του. Διότι αὐτὸς ὅστις ἐγνώριζε τὰ πάντα, εἰζευρεν ὅτι εἰς τὸν κροτάφον πρέπει, καὶ ὄχι ἐντὸς τοῦ στόματος, νὰ κενώσῃ τὸ πιστόλιον ὁ θέλων ν' ἀποθάνῃ ἀσφαλῶς καὶ ἐν ἀκαρεῖ.

Καθ' ἣν ὁμοῦ στιγμὴν ἐμελλε νὰ ἐγγίσῃ τὴν σκανδαλίαν, ἡ θύρα ἠνεόχθη αἰφνιδίως, καὶ εἰσῆλθεν ἄνθρωπος μεγαλῶσμος, μὲ πρόσωπον ἐξανθημάτων πλήρες, ἐνδεδυμένος ὑπενδύτην ἐξ ἐριούχου καὶ ποδῆν λευκὴν ἀνασηκωμένην καὶ σχηματίζουσαν γωνίαν. Ὁ ἀνθρώπινος οὗτος μαστόδους ἦτο ὁ δεσπότης τοῦ ξενοδοχείου ἐν ᾧ ἔζη ὁ Λέων, ἀν' δύνатаί τις νὰ ὀνομάσῃ τοῦτο ζῆν.

Τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ Λέοντος, τὸ κίνημα ἐκεῖνο ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ κρατηθῆ ὁ ἄνθρωπος, ἦτο εὐχὴ νὰ σύρῃ τὴν σκανδαλίαν, ἀλλὰ ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρα τῆς θέσεως εἰς τὴν εὐρίσκειτο, καὶ νὰ κρύψῃ τὸ ὄπλον τοῦ ὀπισθεν τῆς βραχέως του.

Ἀλλὰ τὸ κίνημα τοῦτο δὲν διέφυγε ποσῶς τὸν κάπηλον, ὅστις πλησιάζας τῷ νεανίᾳ εἶπεν·

— Τί μοῦ κάμνετε αὐτοῦ;

Καὶ ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὴν χεῖρα καὶ τὸ πιστόλιον.

— Τί! εἶγες σκοπὸν νὰ φονευθῆς;

— Ὁ Λέων ἐπένευτε καταφατικῶς.

— Ἀμὴ τὰ σαράντα σιλίνια πῶς με χρεωστεῖς;
— Δὲν ἔχω.
— Ἔτσι, ὅχι μόνον δὲν πληρώνεις, ἀλλὰ θέλεις ἀκόμη καὶ νὰ φρονεῖς μέσα εἰς τὸ σπῆτί μου· μ' ἄλλα λόγια τῶς τὸ δίκαιό μου καὶ με βιάσεις σὲ ζαλάδας γιὰ φονικό! Δός μου τὸ πιστόλι σου.
— Διατί;
— Αὐτὸ μ' ἐρωτᾷς; Διὰ νὰ μὴ σ' ἀρήσω νὰ φρονεῖς πρὶν με πληρώσης. Ἰστέρα μοῦ εἶναι ὄλω; διόλου ἀδιάφορον, με τὴν διαφοράν ὅτι πρέπει νὰ φρονεῖς ἐξ ἁπλῶς τὸ σπῆτί μου.
— Οὕτω λοιπὸν δὲν ἔχω οὐδὲ τὸ ἐλεύθερον νὰ ἀποθάνω! ἐπιβίβρουν ὁ Λέων, ἂν ἡ δυστυχία, ἡ ἀπελπίσια, ἡ πείνα καὶ ἡ συγκίνησης ἡ τις προηγεῖται τῆς αὐτοχειρίας, εἶχον ῥίψει εἰς πικρὴν χάνωτιν, καὶ ὅστις μόλις αἰσθάνομενος τί ἐπραττεν, ἐξέτεινε τὸ ὄπλον εἰς τὸν ξενοδόχον του.
— Ἐχέεις δίκαιον, εἶπε, σοὶ χρεωστῶ χρέη, σοὶ ἀνῆκα, κάμε με ὅ, τι θέλεις. Φυλάκισέ με ἂν τοῦτο σοὶ ἀρέσκῃ.
— Εἶσαι λοιπὸν πολὺ δυστυχῆς;
— Ναί, πολὺ δυστυχῆς.
— Δὲν εἰσέυρεις λοιπὸν νὰ κάμης τίποτε;
— Γνωρίζω τὰ πάντα.
— Τὰ πάντα;
— Ναί, τὰ πάντα ἀπὸ τῆς Ἀραβικῆς καὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης μέχρι τοῦ τρόπου τοῦ κατασκευάζειν οἰκονομικὸν σάκιον· καὶ ὅμως ἀπονήτκα τῆς πείνης.
— Ἄ! βέβαια! μ' αὐτὰ εἶν' ἀδύνατον νὰ ζῆς, καὶ δὲν εἶσαι ὁ μόνος...
— Ἦθέλησα νὰ δίδω μαθήματα, καὶ με προσέφεραν χίλια διακόσια φράγκα κατ' ἔτος! Με χίλια διακόσια φράγκα νὰ διδάσκω ὅλους τὰς ἡμέρας καταγινόμενος εἰς τὸ νὰ διδάσκω ἕνα σωρὸν παιδιὰ, ἀπὸ ὀκτώ εἰς δώδεκα ἔτων, ἀμαθῆστατα, ἄθλια καὶ κακόμορφα ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου.
— Ἐπειτα;
— Ἐπειτα ἕκα μίαν μεταφράσιν ἀραβικῶν ἰσμάτων, ἰσμάτων λαμπρῶν, ὄλω; ἀγνωστων ἐν Εὐρώπῃ, καὶ ἰκανῶν νὰ μεταπλάτῃται ἅπαντα τὴν φιλολογοῦσαν τῆς Ἀραβίας.
— Καὶ λοιπὸν;
— Καὶ λοιπὸν ὁ ἐκδότης μ' ἐζήτησε δύο χιλιάδας φράγκων διὰ νὰ τυπώσῃ τὴν μετάφράσιν μου.
Ἐπρεπε νὰ δοκιμάσης τίποτε ἄλλο.
— Ὅπως καὶ ἐπραξά. Ἐζήτησα παρὰ τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως ὅ,τι ἐργασίαν, τὴν ἀντιγραφοῦν καμίας εἰκόνας.
— Ἐγίνε δεκτὴ ἡ αἰτήσις σου ἀμέσως; Λέγουν ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ κυβερνήσις καταγίνεται εἰς τὸ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὰς τέχνας.
— Μοὶ προσήνεγκαν ὀκτακόσια φράγκα πρὸς ἀντιγραφοῦν μίας εἰκόνας αὐτοῦ Βελασκουίτου, ἐχούσης ἑνὸς ἔτους ἐργασίαν.
— Νοστιμώτατον καὶ αὐτό. Ἐξακολούθει, εἶπεν ὁ ξενοδόχος στρεφόμενος τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ἰσχυῶν του,

καὶ φαινόμενος ὅτι ἐνδιαφέρετο τὰ μέγιστα εἰς πᾶν ὅ, τι ἔκρουε.
— Ἄ! λοιπὸν σοὶ ἀρέσκει ἡ διήγησίς μου;
— Πολύ.
Καὶ τοῦτο εἰπὼν ὁ ξενοδόχος ἐκάθισε, διότι ἐστοχάζετο ὅτι εἶναι κάλλιον νὰ κάθῃται ἢ νὰ μένῃ ὄρθιος.
— Ἀποτάθην πρὸς ἐφημερίδα, ἐπανελάβην ὁ Λέων, πρὸς μετάφρασιν τῶν ξένων ἐιδήσεων καὶ σύνταξιν ἐπιστημονικῶν ἄρθρων. Ἐν τῷ ἐνὸς μηνὸς ἐκέρδισα ὀγδοήκοντα φράγκα, καὶ διατάχθη νὰ μὴ γράψω πλέον περὶ τῶν ἐπιστημῶν, ἐπειδὴ οἱ συνδρομηταὶ ἐγραψαν ὅτι ἦσαν ὀχληρά.
— Ἄ! ναί. Τὰ ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εἶναι ἀνυπόφορα, εἶπεν ὁ ξενοδόχος μετὰ πολλοῦ γέλωτος.
— Ἦτοτε ἐστίν τι ὅ, τι εἶχον, καὶ ἦλθον εἰς τὴν Ἀγγλίαν.
— Ἐκαμες πολὺ καλά.
— Ἐπειδὴ δὲ ὠμίλου καθαρῶς τὴν Ἀγγλικὴν, ἐσκόπευα νὰ παραδίδω μαθήματα εἰς νέους τσεντελμάνους· ἀλλ' ἔσχον τὴν ἀνοησίαν νὰ προσφέρω τὴν λέξιν ὑποκάμισον ἐνώπιον λαϊκῆς, μητροῦ ἐνὸς τῶν πικριωτῶν σου, καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν μοῦ ἔδωκαν τὰ παπούτσια εἰς τὸ χέρι.
— Καὶ ἀπὸ τότε τί ἔκαμες;
— Ἐκτοτε δὲν ἔκαμα τίποτε. Ἦλθα καὶ κατόκησα εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σου, καὶ σοὶ χρεωστῶ τεσσαράκοντα σιλίνια.
— Ἐπρεπε ν' ἀρκεσθῆς εἰς τὴν πρώτην θέσιν ποῦ ἦρες, δηλαδή εἰς τῶν χιλίων διακοσίων φράγκων.
— Ν' ἀρκεσθῶ; ἐπροτιμοῦσα ν' ἀποθάνω.
— Ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι σ' ἐκεῖνα ποῦ ἔχω, εἶπεν ὁ ξενοδόχος μετὰ ὑπερηφάνειας, καὶ ἔχω εἰκοσι ἕτη ὅπου κάνω τὸν μάγειραν.
— Ἦθελα ἴτω; ἀρκεσθῆ ἂν δὲν εἶχα ἔρωτα.
— Ἐχέεις ἔρωτα;
— Ναί. Καὶ διὰ νὰ ἀποκτήσω ἐκείνην τὴν ὀπίαν ἀγαπῶ, ἔπρεπε νὰ κερδίσω πενήκοντα χιλιάδας φράγκων ἐντὸς ἐνὸς ἔτους.
— Πενήκοντα χιλιάδας φράγκα σ' ἕνα χρόνον, ἀφοῦ ἐγὼ μόλις ἔως τώρα εἰμπτόρεσα νὰ κερδίσω χιλιάδας εἰς εἰκοσι χρόνους; τὰ μισὰ τῶν ὅσα ζητεῖς εἰς ἕν ἔτος! Ἦσαν τρελλός, φίλε μου!
— Καὶ ὅμως ἐντὸς ἐξ ἑβδομάδιων λήγει τὸ ἔτος. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ αἰτία δι' ἣν προτιμῶ ν' ἀποθάνω σήμερον παρὰ νὰ περιμεῖνω μέχρι τῆς λήξεως αὐτοῦ.
Ὁ ξενοδόχος ἐφάνη σκεπτόμενος σοβαρῶς.
— Μοὺ κατέβηκε μιὰ ἰδέα, ἀνέκραξε πάραυτα.
— Εἰς ἐσέ;
— Εἰς ἐμέ. Δὲν σὰς χρειάζονται πενήκοντα χιλιάδες φράγκα;
— Ναί.
— Ἄν σου βρῶ ἐξήντα, μοῦ δίδεις ταῖς δέκα χιλιάδας;
Ὁ Λέων ἐθεώρησε τὸν ξενοδόχον ὡς παραφρονοῦντα.
— Ὁμιλῶ σπουδαίως.
— Δύνασαι νὰ μοὶ προμηθεύσης ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων;
— Σ' ἕνα μῆνα μέσα,

Ὁ Λέων ἠγέροθη καὶ ἐβρίφη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ξενοδόχου του, ὅστις ἀπώθων διὰ τῆς χειρὸς τὴν οἰκονομικήν ταύτην ἐξακολούθησεν.
Ἐχέεις καλὸν σόμαχον;
— Περιφρόνησον! Ἀλλὰ τί ἔχει νὰ κάμῃ τὸ σόμαχόν μου;
— Ἐκαμες καταχρήσεις;
— Ποτέ.
— Ὅθι πάρος ἐκείνην ποῦ ἀγαπᾷς.
— Πῶς;
— Νᾶσαι ὀλίγον γενναῖος καὶ δὲν χρειάζεσαι ἄλλο.
— Τί ἐννοεῖς με τοῦτο;
— Ἐνδύσου.
— Δὲν ἔχω ἄλλα ἐνδύματα ἐκτὸς ἐκείνων ποῦ φορῶ.
— Σοῦ δανείζω τότε μιὰ φορεσιά, καὶ πηγαίνω νὰ φωνάξω κινένα κουρέα νὰ ξυρίσῃ τὰ γένεια σου. Ὅθι ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν ἕνα ἄρχοντα, λόρδον, πατρίκιον τῆς Ἀγγλίας.
— Ὅστις θὰ μοὶ δώσῃ ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων;
— Ναί, θὰ σὲ κάμῃ νὰ τὰ κερδίσης, ἂν ἔχῃς γερὸ σόμαχον.
— Δὲν ἐννοῶ τίποτε.
— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ καταλάβῃς. Ἐχέεις γερὸ σόμαχον;
— Σὲ λέγω πάλιν ναί.
— Ἀγαπᾷς τὰ περιστερία;
— Τί ἔχει νὰ κάμῃ τὸ περιστερὶ μ' αὐτὰ ποῦ μοὶ λέγεις;
— Πέ μου ἀγαπᾷς τὰ περιστερία;
— Παθίνα γι' αὐτά.
— Ἐτώθηκες, καὶ ἐγὼ κερδίζω δέκα χιλιάδας φράγκα. Περιμένε με, εἶμαι ἐδῶ σὲ μιὰ στιγμὴ.
Εἰκοσι λεπτὰ μετὰ τὴν συνομιλίαν ταύτην, ὁ Λέων ξυρισθεὶς καὶ ἐνδυσθεὶς ἐπικνωφόριον τετράκις πλετύτερον τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἀλλὰ καθριώτερον ἐκείνου ὅπερ ἐφόρει ἀπὸ ἐνὸς μηνός, ἐξήρχετο τοῦ ξενοδοχείου αὐτοῦ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ξενοδόχου, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ συντρόφου του ποῦ ἦγεν αὐτὸν, καὶ ποῖαν σχέσιν εἶχον τὰ περιστερὶα μετὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὰς πενήκοντα χιλιάδας τῶν φράγκων ὡς εἶχεν ἀνάγκην.
Δ'.
Ὁ Κύριος Πέτρος ὠδήγησε τὸν Λέοντα εἰς ἕν ἐκ τῶν πλουσιωτάτων μεγάρων τοῦ Πικκαδύλου.
— Εἰμποροῦμε νὰ ἴδωμε τὸν λόρδον Λενισθάλην, ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος εὐσεβῶς κρατῶν τὸν πῆλον εἰς τὴν χεῖρα ἐνώπιον τοῦ χουσοπαρῶρου ὑπέρτου εἰς τὸν ἀπευθύνετο, καὶ νέων πρὸς τὸν Λέοντα νὰ κάμῃ τὸ αὐτό.
— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ ὑπέρτης, ὁ μιλῶρδος δὲν δέχεται ἐπισκέψεις τώρα.
— Παρκαλῶ νὰ εἰπῆτε εἰς τὴν Ἐξουχότητά του, ἐπανελάβην ὁ Πέτρος, ὅτι τὸν γυρεύουν διὰ τὰ περιστερία.
— Ἄ! ἂν ἦναι διὰ τὰ περιστερία, εἶπεν ὁ ὑπέρτης, δύνασθε νὰ εἰσεέλθητε.

Ὁ Πέτρος ἐθεώρησε τὸν Λέοντα με ὄμμα θριαμβευτικόν.
— Ἦ δουλειὰ πάγει καλά, εἶπε.
Ὁ Λέων ἐνόμισεν ὅτι ὠνεύετο.
Ὁ ὑπέρτης ὠδήγησε τοὺς δύο ἐπισκεπτομένους εἰς αἴθουσαν εἰληθούσαν ἐκ χρυσοῦ καὶ μετάξης, καὶ ταῖς εἶπε μετὰ σεβασμοῦ ἂν δὲν εἶχε μέχρι τοῦδε δεῖξει.
— Ἰπὶ γὰρ ν' ἀναγγείλω τοῦτο εἰς τὴν Αὐτοῦ Ἐξουχότητα.
Μετὰ δέκα λεπτὰ ἐφάνη ἡ αὐτοῦ ἐξουχότης.
Ἦτο ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης περιπού, ὕψηλός, ἰσχνός, πολιοῦριξ καὶ ἔχων ἦθος εὐγενές καὶ βλέμμα ἀνδρὸς εἰθισμένου νὰ προσκατεῖ τοὺς ἰκετεύοντας καὶ νὰ ἀποκρίνεται αὐτοῖς.
— Μιλῶρδε, εἶπεν ὁ Πέτρος ἐγειρόμενος ὡς καὶ ὁ Λέων, καὶ ὑποκλίνων τρεῖς ἢ τετράκις ταπεινότητα, ἐρχομαι νὰ προτείνω εἰς τὴν ὑμετέραν Ἐξουχότητα τὸν Κύριον, ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ διαγωνισθῇ διὰ τὸ σόμαχον τῶν περιστεριῶν.
Ὁ λόρδος Λενισθάλης ἐθεώρησε τὸν Λέοντα, ὅπως ὁ φυσικὸς ἤθελε παρατηρήσει ἐντομὸν τι, ὅπερ ἐβλέπε πρώτην ἤδη φοράν.
— Εἰσθε Γάλλος; ἠρώτησεν ὁ λόρδος Γαλλισιτὸν Λέοντα.
— Ναί, μιλῶρδε, ἀπεκρίθη αὐτὸς Ἀγγλισιτὸν Ἐπικλάκωσεν τὸν υἱὸν τῆς Ἀλβιόνας.
— Καὶ θέλεις νὰ διαγωνισθῇς διὰ τὸ σόμαχον τῶν περιστεριῶν;
— Ἄγνοῶ περὶ τίνος εἶναι τὸ σόμαχον τοῦτο, ἀλλὰ πρὸ ἡμισείας ὥρας, καθ' ἣν στιγμήν ἐμελλεν ν' αὐτοκτονηθῶ διὰ πιστολίου, βλέπω τὸν ξενοδόχον μου, Κύριον Πέτρον εἰσερχόμενον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅστις συγκινηθεὶς ὑπὸ τῆς διηγήσεως τῆς δυστυχίας μου, μοὶ ἐπρότεινε νὰ με κάμῃ νὰ κερδίσω ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων εἰς ἕνα μῆνα. Δὲν ἠδυνήθη ὅμως μέχρι τοῦδε νὰ μάθω διὰ ποῖου τρόπου.
— Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται, Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀγγλος με τόνον σοβαρὸν διπλωμάτου διαπραγματευομένου σπουδαιότητας πολιτικῆς ὑποθέσεως. Ἰπὶ γὰρ ἐν Ἀνδίνῳ ἑταιρεία σοφῶν, ἧς εἰμι πρόεδρος. Ἡ ἑταιρεία αὕτη προθυμουμένη νὰ διευκρινίσῃ ἅπαντα τὰ ζητήματα τῆς ἐπιστήμης, πρότεινε βραβεῖον ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων εἰς τὸν δυνατητότερον νὰ φάγῃ ἐπὶ ἕνα μῆνα καθ' ἐκάστην ἐν ψῆτον περιστερίον εἰς τὸ γεῦμά του. Τοῦτο φαίνεται εὐκολώτατον κατ' ἀρχάς, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτι ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ αὐτό, καὶ ὅμως ἐπειράθησαν πολλοί. Οἱ μὲν παρητήθησαν εἰς τὸ δέκατον περιστερίον, οἱ δὲ ἠσθένησαν εἰς τὸ δέκατον πέμπτου, καὶ εἰδομένον ν' ἀποθάνωσι τρεῖς ὑποψήφιοι τοῦ εικοσῶ δευτέρου καὶ εικοσῶ πέμπτου. Τότε τὸ βραβεῖον συνέκειτο μόνον ἐκ τριάκοντα χιλιάδων φράγκων. Τὸ δυσχερὲς τοῦ ἔργου ἕκαμεν ἡμεῖς νὰ διπλασιάσωμεν τὸ ποσὸν εἰσθε λοιπὸν, κύριε, εἰς κατάστασιν νὰ ἀναλάβητε τὸν ἀγῶνα τοῦτον;
Παρατιθέμεθα τοῦ νὰ περιγράψωμεν τὴν ἐκπληξίν τοῦ Λέοντος.

— Ναι, κύριε, άπεκρίθη χωρίς άκριβώς νά εξεύρη τί άποκρίνεται, ούδέν άλλο συλλογίζόμενος ή τās εξήκοντα χιλιάδας τών φράγκων, — άλλά θά μοι δώσητε τά περιστέρια;

— Ένωσέτεκι.

— Διότι δέν έχω τούς τρόπους νά κάμω τό έξοδον τούτου.

— Καί πότε αρχίζετε;

— Από σήμερον.

— Είπατέ μοι παρακαλώ τό όνομά σας, είπεν ο λόρδος καθήσας και άνοιξας μέγα βιβλίον, φέρον τά παράσημα τής Άγγλίας.

— Λέων***

— Ποίας ήλικίας είσθε;

— Τριάκοντα έτών.

— Τό επάγγελμά σας;

— Δέν έχω κατέχον θέσιν έν τινι ύπουργείω, άλλ' άφ'αυτά ήνα ώφελήθω εκ τών γνώσεών μου κατ' άλλον τρόπον.

— Είσθε λοιπόν πεπαιδευμένος;

— Έκαμα αρκετά καλώς σπουδάς.

— Έχομεν έν τή έταιρεία ήμών ελληνισήν διακεκριμένον τόν λόρδον Βούρλαμ.

— Ήκουσα περί αυτού, άλλ' έκαμε πόμολλα σφάλματα εις τήν μετάφρασιν του Όρφείως.

— Έχομεν τόν λόρδον Γασρούκ ειδήμονα τών ανατολικών γλωσσών.

— Ός εις ύπέπεσεν εις τосαυτά λάθη ένταίς περί του ποιήτου Σαδή μελέταις αυτού.

— Όμιλείτε λοιπόν τήν Αραβικήν;

— Μάλισα, κύριε.

— Έχομεν σύν τούτοις ένα μέγαν άρχαιολόγον.

— Τόν λόρδον Στορλέην. Έάν είχον τήν τιμήν νά τόν γνωρίσω, ήθελον τω άποδείξει ότι έσφαλε δις ή τρίς εις τās χρονολογίας, άς άποδίδει εις τά Αιγυπτιακά μνημεία.

— Γνωρίζετε και τόν λόρδον Γάλδην;

— Τόν άστρονόμον;

— Μάλισα.

— Έντελώς, εκ τών συγγραμμάτων αυτού τουλάχιστον.

— Υπέπεσε και αυτός εις λάθη;

— Εις πλείονα τών άλλων, επειδή εγώ άνεκάλυφα ένα άστέρα έν δέν ύπόπτεισε ποτέ, και τόν όποιον δύναμαι νά τω δείξω όταν θελήση, άστέρα ούτινος ή περιφέρεια είναι τετρακίς μεγαλητέρα τής γής.

— Α! Κύριε, βλέπω ότι γνωρίζετε τά πάντα.

— Σχεδόν, μιλόρδε.

— Τώρα λοιπόν θέλετε νά μάθετε άν δύνασθε νά φάγητε τριάκοντα περιστέρια έντός ενός μηνός.

— Όχι, μιλόρδε: θέλω νά κερδίσω δι' όποιου δήποτε τρόπου δυναθώ, άρκεί νά ήναι έντιμος ό τρόπος ούτος, πενήτηκοντα χιλιάδας φράγκων έντός ενός μηνός από σήμερον: διότι επί μόνη τή συνθήκη τούτη δύναμαι νά νυμφευθώ εκείνην τήν όποιαν αγαπώ.

— Καλά λοιπόν, Κύριε, θά πραξω και τι καλύτερον ύπερ ύμών, άν δυναθώτε νά κερδίσετε τό σοίχημα: θά σας συστήσω εγώ αυτός εις τόν βασιλέα, και θά προσπαθήσω νά γινήτε δεκτός εις τήν έταιρείαν ήμών.

Ο Λέων ύπέκλινε προς ένδειξιν εύγνωμοσύνης.

— Λέγομεν λοιπόν, επανέλαθεν ο λόρδος Λενισδάλης, επαγγέλματος ούδενός.

— Ναι, μιλόρδε.

— Καί εγεννήθητε,

— Έν Παρισίοις.

— Καί που κατοικείτε τώρα;

— Εις τό ξενοδοχείον του Μέλανος Λέοντος, έν Όδω Φρίκης.

— Πολύ καλά. Ίδου τώρα οι όροι τής συνθήκης. Είσθε ελεύθερος νά τρώγετε και νά πίνετε, ό,τι θέλετε: άλλά καθ' εκάστην ήμέραν, εις ένα μήνα, τήν έκτην ώραν, θά τρώγης έν ψητόν περιστέριον. Δύω δε εξ ήμών θέλουσι παρευρισκεσθαι εις τό δείπνόν σου, και καταγράψειν εκθεσιν του τρόπου καθ' έν γενήσεται τούτο. Καί πρέπει τό περιστέριον νά τρώγεται ολόκληρον: εάν δε παραιτήσως τό πείραμα, δέν δύνασαι νά διαγωνισθής εκ νέου: και άν άσθενήσής ένεκα τής τροφής ταύτης, θά σοι δοθώσιν εικοσιλίραι διά τά έξοδα τής άσθενείας, και άν αποθάνης ως οι τρεις εκείνοι ύποψήφιοι περί ών ώμίλησα εις ύμās πρό όλιγου, θέλεις ένταφιασθί δαπάνη τής έταιρείας, και θέλει χαραχθί επί του τάφου σου τό αίτιον του θανάτου σου.

— Σας εύχαριστώ δι' άπάσας αυτές τās πληροφορίας, μιλόρδε, άλλ' επιτρέψατέ μοι νά σας κάμω μίαν έρώτησιν.

— Όμιλήσατε.

— Η έταιρεία ήμών δέν έπρότεινε κανέν βραβείον διά τήν λύσιν επισημονικου τινος προβλήματος, είτε περί γεωργικής, ή ισορίας, ή άστρονομίας, ή γλώσσης;

— Όχι. Ταυτα πάντα μικρόν ενδιαφέρουσιν ήμās. Ως πλείστου λόγου άξιον θεωρούμεν τήν εξακρίθωσιν τών δυνάμεων του ανθρωπίνου σώματος.

— Θέλω νά σας πώ μιλόρδε, ότι προτιμώ νά άγωνισθώ διανοητικώς παρά διά του σομάχου.

— Δέν χρειάζεσθε πενήτηκοντα χιλιάδας φράγκων;

— Μάλισα, μιλόρδε.

— Λοιπόν αυτός είναι ο μόνος τρόπος, δι' ου δύνασθε νά τά κερδίσετε. Αι θέσεις εις τās όποιās περιήλθον οι σοφοί ήμών, εισί θέσεις μάλλον επίτιμοι ή επικερδεϊς, δι' ών μόνον ή κενοδοξία αυτών άνταμείβεται. Ούτω λοιπόν ειμεθα σύμφωνοι: τριάκοντα ψητά περιστέρια, είπεν ο λόρδος έφισών τήν προσοχήν επί του όρου τούτου, από σήμερον 31 Ίουλιού μέχρι τής 1ης του προσεχούς Σεπτεμβρίου.

— Που όφείλω νά κάμνω τό γεύμα τούτο;

— Όπου θελήσητε.

— Εις τό ξενοδοχείόν μου, είπεν ο Πέτρος.

— Καλά, είπεν ο λόρδος Λενισδάλης.

— Είσαι ο Ουελιγκτών του περιστερίου!
— Ευχαριστώ σε, μιλόρδε, διά τήν ενθάβρουνσιν ταύτην.

Ο Λόρδος Λενισδάλης ήβηλσε νά παρευρεθί εις τά τελευταια τρία δείπνα, άτινα ο Λέων δέν ήδύνατο νά φάγη άλλως ειμή κρατών τήν μύτην του: τόνον δυσώδη ήθάνετο τήν όσμην τών περιστερίων!

Τίς ήβηλε πιστεύσει ότι τό τοςούτον πεφτισμένον τούτο πτηνόν διά τήν πιστότητά του, καταντᾶ τόνον δυσάρεστον επί τέλους!

Τήν 30 Αυγούστου ο λαός του Λονδίνου συνωθειτο προς τήν θύραν του ξενοδοχείου του Κύρ Πέτρου, και μόλις κατώρθωσεν ο Λέων ν' άπεφύγη τήν μανίαν του ένθυσιασμού, έν ένέπνευσε τό κατώρθωμά του.

Αφού έφογε τό τελευταιον περιστέριον, ήναγκάσθη καιτοι σφόδρα συγκινούμενος υπό του θριάμβου και καταπνιγόμενος υπό τής νουτιάσιως, νά παρουσιασθί εις τό παραθύρον και νά χαιρετήσῃ τό πλήθος τής συνοικίας, προς ο ο κύρ Πέτρος έξεφώνει καθ' εκάστην δημηγορίας.

Πάμπολλοι δε σοφοί ήλθον εκ Σκωτίας ήνα ιδώσι τόν Λέοντα. Αλλά μόλις ήδυνήθησαν νά ιδώσιν αυτόν διά τής όπης του κλειθρου, άλλά και ούτως έπρεπε νά πληρώσωσι τουλάχιστον μίαν λίραν εις τόν Πέτρον.

Τήν 2 Σεπτεμβρίου ο Λέων εκέρδισε τό σοίχημα, και ο Κύρ Πέτρος επώλησε προς τινα περιηγητήν Άγγλον, ός ειχεν αγοράσει τήν διακοσιοστήν βακτηρίαν του Βολταίρου, τόν επενδύτην έν έφόρει ο Λέων κατά τό διάστημα του πειράματος. Επώλησε τόν επενδύτην αυτόν εκατόν γυνίαις, άλλ' ο τών σπανιοτήτων συλλέκτης δέν έδιδεν αυτό αντί χιλίων.

Τέλος τήν 3 Σεπτεμβρίου του 1838 κατεχωρήθη έν τω Χρόνω τό εξής άρθρον:

« Οι άνογιώσται ήμών ήκουσαν άναμφιδόλως περί νέου τυχός Γάλλου, παρουσιασθέντος πρό ενός μηνός ως ύποψήφιου εις τό σοίχημα τών περιστερίων, τό προταθέν υπό του λόρδου Λενισδάλη και υπό πάντων τών μελών τής επισημονικής έταιρείας του Λονδίνου.

« Ευχαρίστως αναγγέλλομεν ότι επί τέλους εκέρδισε τό βραβείον, ο νέος ούτος Γάλλος υπό τά παράθυρα του όποιου συνωθείται πρό όκτώ ήμερών και σήμερον έτι άπειρον πλήθος περιέρων και ένθυσιαώντων.

« Τα τριάκοντα περιστέρια έφαγεν ολόκληρα, τά δε όσα διετηρηθήσαν ήνα προσενεχθώσι και κατατεθώσι μετ' αναφοράς διαγραφούσας τό γεγονός, εις τό μουσειον τής φυσικής ισορίας.

« Ένθυμούνται πάντες ότι πρό του νέου τούτου πλείονες τών εκατόν πενήτηκοντα ύποψήφιων παρήτησαν τό διαγωνισμα, καιτοι πολαισαντες επί όκτώ ή δεκαπέντε ήμέρας, και μάλισα τρεις εξ αυτών απέθανον.

« Φαίνεται τοίνυν ότι ο νέος ούτος έχει κάλλιστον και ισχυρότατον στόμαχον. Χθές δε άπενεμκήθη τό βραβείον και έν χρυσούν παράσημον εις τόν νέον τούτον Γάλλον Λέοντα*** τούνομα. Ίδου λοιπόν πρόβλημα σπουδαϊον λυθέν άπαξ διά παντός

— Θα μεν επιτρέψητε, μιλόρδε, ήρώτησεν ο Πέτρος, άν ο κύριος λαβή τό βραβείον, νά κάμω προκηρύξεις περί του κατωδήματός μου, και δι' αυτών νά άγγειλώ τό έκτακτον τούτο γεγονός;

— Περι τούτου θέλω σκεφθί μετᾶ τής έταιρείας.

— Πόσον είσθε καλός, μιλόρδε!

— Υγίαινε, Κύριε, εξηκολούθησεν ο πατριίκιος τής Άγγλίας, είθε νά επιτύχης. Τό επιθυμώ μάλλως και διά τό συμφέρον σου και διά τό συμφέρον τής επιστήμης, και καθώς νομιζώ ότι σας τό είπα, εάν επιτύχητε θέλετε απολαύσει τής βασιλικής εύνοίας, και οι μεγαλητεροι οικιοι του Λονδίνου ανοιχθήσονται εις ύμās.

— Να τόν κύνα! είπε καθ' εαυτον ο Λέων άναχωρών μετᾶ του Πέτρου, ήξιζε τόν κόπον νά μάθω Λατινικά, Έλληνικά, Αραβικά, Ιταλικά, Ισπανικά, Άγγλικά, Γερμανικά, τήν ισορίαν, τήν γεωμετρίαν, τήν άστρονομίαν, τήν γεωργικήν, τήν φυσικήν ισορίαν, τήν φυσικήν, τήν χημείαν και τά Μολδοβλαχικά, διά νά καταντήσω μίαν ήμέραν νά φάγω τριάκοντα περιστέρια έντός ενός μηνός, άν θέλω νά νυμφευθώ εκείνην τήν όποιαν αγαπώ, και νά κερδίσω πενήτηκοντα χιλιάδας φράγκων. Ω επιστήμη! είσαι λέξις κενή και ούδέν άλλο!

Ε.

Αύθημερόν δε ο Λέων επελάθετο του έργου.

Μετᾶ όκτώ ήμέρας ο λόρδος Βούρλαμ και ο λόρδος Στορλες, ότινες ήβηλσαν νά βλέπωσιν ιδίοις όμμασι τά δείπνα καθ' όλον τόν μήνα, ήρχοντο τήν έβδομήν ώραν μετᾶ μεσομβρίαν εις του λόρδου Λενισδάλη.

— Τό λοιπόν; τοίς έλεγεν ούτος.

— Τό λοιπόν, έφαγε και σήμερον τό περιστέρι του.

Ολόκληρον;

— Όλόκληρον.

— Τί παλληκαρι!

— Τήν 15 Αυγούστου ο λόρδος Λενισδάλης είπεν εις τούς δύο μάρτυρας:

— Μας άφικος χρόνια ο σοιχηματίας;

— Όχι.

— Έξακολουθεί νά τρώγη τό περιστέρι του;

— Έξακολουθεί.

— Ψητόν;

— Ψητόν.

— Όλόκληρον;

— Όλόκληρον.

— Ίότε λοιπόν διήλθε σωος τήν δευτέραν περιόδον.

Τήν 25 ύπήγε και αυτός νά ιδῃ τόν Λέοντα, έν μόλις ήδυνήθη ν' αναγνωρίσῃ. Οι όφθαλμοι του ήρωος ήμών ώμοιάζον πυρί λάμποντι, και έπασχεν εκ πυρετου φρικώδους.

— Πώς είσαι; ήρώτησεν αυτόν ο πρόεδρος τής έταιρείας.

— Κακά τήν έχω, άπεκρίθη ο Λέων.

— Καί επιμένεις;

— Ναι.

« Λόγος δὲ λαμπρότατος ἐξεφωνήθη εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὑπὸ τοῦ λόρδου Βιούρλαμ, τοῦ μεγάλου ἡμῶν ἑλληνοστῶ. Ὁ δὲ λόρδος Λεμισάκης ἀπήσθη εἰς τὸν λόγον τοῦτον δι' ἀξιοθιμύκτου θεωρίας περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν θρησκευμάτων καὶ τῆς γεννήσεως τῶν γλωσσῶν. Ἐπὶ μὲν εὐτυχεῖς ὄτι δυνάμει εἰπεῖν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν, ὅτι ὁ Κύριος Δεῶν δὲν εἶναι ἐκ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἡ ἐπιθυμία τοῦ κέρδους ὤθησεν εἰς τὸ πείραμα τοῦτο, ἀλλὰ τούτων τίον εἶναι ἀνὴρ πεπαιδευμένος καὶ φιλολόγος πρώτης τάξεως. Ὅθεν ἐπειράθη τοῦτο ἐξ ἀπλῆς μόνον περιέργειας. Βεβαιοὶ δὲ τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων τὸ ἐκ δέκα χιλιάδων δῶρον, ὅπερ ἔδωκε τῷ ζηνοδίχῳ, ὅστις ἔψηνεν αὐτῷ τὰ περιστέρια Αὐθιμερῶν δὲ τὸ ἐπέρχας ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν βικτιλέα, καὶ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐδωρήτατο αὐτῷ ταμβακοθήκην κεκοσμημένην δι' ἀδαμάντωι, καὶ ἠρώγησεν αὐτὸν ἐπὶ πολλὴν ὥραν περὶ τῶν διαφύρων ἐντυπώσεων, αἷς δύναται νὰ προσξενήσῃ τὸ περισσότερο ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ, πολλὰς ἐπιναλαμβνόμενον. Ὁ πρέσβυς τῆς Ἰσπανίας ἔγραψεν ἀμέτῳ εἰς τὴν Βασιλισσαν, ἵνα ζητήτῃ ὑπὲρ τοῦ Λέοντος*** τὸν σταυρὸν τῆς Καθολικῆς Ἰταβέλλας. Ὁ πρίγκηψ Κουρζόφ ἐπρότεινε πνευτήκοντα χιλιάδας ρουβλίου εἰς τὸν στεφανώθεντα, ἂν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς Ρωσίαν καὶ νὰ ἐπικαλέσῃ τὸ πείραμα· ἀλλ' ὁ Κύριος Δεῶν, ὅτι ἡ οἰκογένεια καὶ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ καλοῦσιν εἰς Πικρισίους, ἀπεποιήθη μετὰ λύπης τὴν προτροπὴν ταύτην, ἐπειδὴν ὅτι δὲν ἠδύνατο καὶ δεύτερον νὰ πειραθῇ τοῦτο, ἐπειδὴ οἱ πόνοι οὗς ὑπέστη κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὑπερέβαινον πᾶσαν περιγραφὴν. »

Τὴν 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1838 ὁ Δεῶν ἐπαρουσιάσθη πρὸς τὸν Κ. Λεβρούνην, ὃν εὗρε μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ, ἐνθ' ἑνὸς ἑτοῦς ἀπεχαιρέτησεν αὐτόν.

— Τὸ λοιπὸν; τῷ εἶπεν ὁ πατήρ.
 — Ἴδου ἐβδωμήκοντα πέντε χιλιάδες φράγκων, ἀπεκρίθη ὁ Δεῶν ἐξαγωγῶν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ ἐβδωμήκοντα πέντε τραπεζιτικὰ γραμματία.
 — Εἰκοσιπέντε χιλιάδας φράγκων περιπλέον! ἀνέκραξεν ὁ Κ. Λεβρούνης ἐκθαμβος, ἐνῶ ἡ Ἰουλία ὠχρὰ ὑπὸ συγκινήσεως καὶ ἠρρυθρία ὑπὸ χραῶς.
 — Ναι, εἶπεν ὁ Δεῶν, ὅχι μόνον ἐκέρδισα χρήματα, ἀλλὰ καὶ δῶρα ἔλαβον ἅτινα ἐπώλησα, καὶ αἱ εἰκοσιπέντε αὐταὶ χιλιάδες τῶν φράγκων εἰσὶν ἡ ἀξία αὐτῶν.
 — Ταῦτα πάντα χρεωσθεὶς βέβαια εἰς τὴν μάθυσίν σου.
 — Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Δεῶν στεναῶς, διότι δὲν ἠθελε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πηγὴν τοῦ πλούτου τούτου.
 — Τότε εἶπεν ἡ Ἰουλία ἐναγκαλισθεῖσα τὸν μητρῆρά της, ἂν κάμωμεν τέκνα πρέπει νὰ τοὺς ἀναδείξωμεν σοφοὺς.
 — Νὰ μὲ πάρ' ὁ διάβολος, ἂν τὰ μύθω κἂν νὰ διαβάξουν! εἶπεν ὁ Δεῶν καθ' ἑαυτόν. — Ἐνυμφεύθη δὲ τὴν Ἰουλίαν καὶ ἐγένετο εὐτυχῆς, καὶ ἔσχε δύο τέκνα, ἅτινα ἐναντίον τοῦ ὄρκου ὃν ὁ πατήρ αὐτῶν ὤμωσεν, εἰπὶ πλίδες ἀξιοθιμύκτου, καὶ εἰσῆλθον εἰς

τὴν ὁδὸν ἧτις ἔχει εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τῆς φιλολογίας.

Ἄλλε καὶ νῦν, καίτοι μὴ ἔχω ἀνάγκην τῆς παιδείας αὐτοῦ ἵνα πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, δὲν παύει τοῦ ὠφελεῖν δι' αὐτῆς· ἐδηλοῦσθε τὴν ἡδὴ τὴν ἐκυτοῦ μεταφράσιν τῶν Ἀρθουκῶν ἀτμάτων, ἧτις περιεποιήτατο αὐτῷ ὄνομα πρὸς τοὺς μεταφρασταῖς, καὶ ἐκέρδιτε δι' αὐτῆς τριάκοντα δῶρα φράγκα καὶ πνευτήκοντα ἐκκτοστὰ, ἐπεὶ δὴ ἡ μετὰ τοῦ ἐκδότη αὐτοῦ συμφωνία διελάμβανεν νὰ μοιρασθῶσι τὰ κέρδη, τὸ δὲ βιβλίον ἔφατε κερταρὸν κέρδος μόνον ἐξήκοντα πέντε φράγκα.

Ἡ ἱστορία αὕτη μήπω; δεικνύει ὅτι πρέπει νὰ περιφρονῶμεν τὴν ἐπιστήμην; Ὁχι. Δεικνύει μόνον ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀπαιτῶμεν πρὸ αὐτῆς πλείονα τῶν ὅτι δύνανται νὰ δώσῃ, ἐργασίαν ἐκτελέπωντων δηλονότι, φήμην ἐνίοτε, ἀσημύτητα πολλὰς, καὶ πλοῦτον οὐδέποτε.

Περιφρονῶμεν ὅμως τὸν ἔρωτα, ὅστις λησθάνει πολλῶν πλείονα καὶ ἀνταποδίδει πολλὰ ἧττονα;

Μήπω; δεικνύει ὅτι πρέπει νὰ περιφρονῶμεν τὰς ἰδιοτροπίας τῶν Ἀγγλων; Ὁχι· διότι, ὡς βλέπομεν, αἱ ἰδιοτροπίαι τῶν μὲν δύνανται νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν δὲ, καὶ πᾶτα ὁδοὶ εἰς ἡμῶν εὐεργόμεθα ἵνα φητάωμεν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ἐνικὴ κλή, ἀρκεῖ ὅμως νὰ φητάωμεν εἰς αὐτὴν εὐτυχεῖδός τως.

Τί οὖν δεικνύει;
 Δὲν δεικνύει οὐδέν.
 Ὡ ναι! δεικνύει ὅτι τὸ περισσότερο εἶναι κρέας κκοροτόμχον, καὶ ὅτι ἡ θεὸς Πρόνοια μεταχειρίζεται πάντα τρόπον ὅπως βοηθήτῃ τοὺς αἰσθηνομέτους; τὴν ἐκυτῶν ἀθωότητα.

ΤΑ ΗΓΑΠΗΜΕΝΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

Ἡ ΜΑΡΙΑ.

Ἐλ, ἀδελφὲ Ἰωάννη μου, ἔλα,
 Σήκω εἰρ' ὦρα νὰ ἐνδυθῆς.
 Ἐλα μαζί μου παῖδε καὶ γέλα,
 Ἀφοῦ μαζί μου προσευχηθῆς.
 Ἴδ' ἐκεῖ πέρα 'σ τὸ λειβαδάκι
 Τ' ἀγράκια, τ' ἄνθη μᾶς προσκαλοῦν.
 Πᾶμε ν' ἀκούσωμ' ἐκεῖ λιγάκι,
 Ποῦ τὰ πουλάκια γλυκομιλοῦν.
 Ἐκεῖ σὲ εἶδα εἰς τ' ὄρειόν μου,
 Ἀγγέλων εἶχαμεν τὰ πτερά.
 Σιμὰ σ' ἐκράτουρ εἰς τὸ πλευρόν μου,
 Καὶ εἰς τὰ δάση τὰ δροσερά.
 Ἐκνηγοῦμεθα 'σὰν πουλάκια,
 Ἐτρεχεσ κ' ἔτρεχα 'δῶ κ' ἐκεῖ.
 Σ' ἐκνηγοῦσα μέσ τὰ κλαδάκια,
 Ποῦ πάντ' ἀκούσται μουσική.
 Κ' ἔρχεται ἄγγελος ὦ, τί ὠραῖος!
 Μὲ τα πτερά του τὰ χρυσοπά.
 Ἦτο γλυκόμματος, ἦτο νέος,
 Κ' εἶπερ ὁ πλάστης μᾶς ἀγαπᾷ.

Καὶ μᾶς ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι
 Καὶ μᾶς ἀνέβασεν ὑψηλά,
 Στὸν ἐπουράνιον νὰ μᾶς φέρῃ,
 Ποῦ μᾶς χαρίζει τόσα καλά.
 Καὶ τότε ἐξύπνησα θαυμασμένη,
 Ἐτρεξα κ' ἦλθα νὰ σὲ ἰδῶ,

Ὡ! ἐφοβήθην ἡ καὶ μέρη
 Μήπως δὲν σ' εὗρω πλέον ἐδῶ.
 Ο ἸΩΑΝΝΗΣ.
 Ἐλ' ἀδελφὴ μου νὰ σὲ φιλήσω,
 Εἶσαι ὠραία, εἶσαι καλή.
 Πᾶμε μαζί σου νὰ περπατήσω,
 Ὅπου τ' ἀηδούρι γλυκολαλεῖ.

Ἡ Κλάρη ἔπαινε ὡς ἡ μήτηρ ἡμῶν Εὐχ, καταληφθεῖσα αἴφνης ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

— Τικάμνευς αὐτοῦ, τέκνον μου; ἠρώτησεν ἡ κυρία Μακ-Νάβη μετὰ πραότητος· — σὲ φωνάζω πρὸ πέντε λεπτῶν.

— Ἰπάρχει λοιπὸν ἐδῶ τίποτε τόσον ἐνδιαφέρον, Κυρία μου, εἶπεν ὁ Στέφανος ἐντόνως, ὥστε νὰ μὴ ἀκούσης οὔτε τὴν φωνὴν μου οὔτε τὴν τῆς μητρὸς μου; . . .

Ἡ νεανίς ἐτραύλισεν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ δὲ Στέφανος ἔχων αἰεὶ τὴν κεφαλὴν πλήρην ζηλοτύπων ὑπερηφάνων, ἐβρίφη πρὸς τὴν θυρίδα ὡς θέλων ν' ἀνυψῶσθαι τὸ παραπέτασμα ἡ Κλάρη ἠθέλησε νὰ τὸν ἐμπνίσῃ διὰ κινήματος ἰκετευτικοῦ, ἀλλ' ὁ Στέφανος δὲν ἔδωκε τροσοχὴν εἰς τὴν ἀφῶνον δεξιάν τῆς, καὶ τὸ ὕψισμα παρωλίθησε τρίζον ἐπὶ τῶν κρίκων τῆς ἀνάδοῦ.

Ἡ κλάρη, ὁ Στέφανος, ἡ Κυρία Μακ-Νάβη ὅλοι συγχρόνως ἐβρίψαν ἔξω τὰ βλέμματά των, ἀλλ' οὐδαίς ὑπῆρχε πλέον εἰς τὰς θυρίδας τοῦ πρώτου πατώματος τῆς τετραγώνου οἰκίας, τῆς ὁποίας ἐκάστη θυρίς ἐδείκνυε τὰ ἐκ μεταξὺς διπλὰ καὶ κλειστὰ παραπέτασματά τῆς.

Ἡ Κλάρη ἀνέπνευσε παρατεταμένως, καὶ ὁ Στέφανος κατέπινεν ἐν ἐπιφάνημα θυμοῦ ὅσον δὲ διὰ τὴν Κυρίαν Μακ-Νάβην, ἐχρειάζετο κάτι σοβαρώτερον τοῦτοῦ διὰ νὰ ταράξῃ τὴν αἰώνιον ἀταραξίαν τῆς.

Ὁ Ἐδουάρδος ἠγέρθη ἐκ τῆς θέσεώς του, καθ' ἣν σιγμῆν ἡ Κλάρη ἐκρύφθη πάλιν ὅπισθεν τοῦ παραπέτασματος. ἠγέρθη ὡς ἄνθρωπος ὅστις ἤρχιζε νὰ βαρύνηται τὸ παίγιον, καὶ ἔσυρε τὴν μήρινθον ἐνὸς κώδωνος.

Ὁ αἰθιοπίσκος ἐφάνη παρευθύς.

— Πήγαινε νὰ σημάνης μὲ τὸ κρόταλον τῆς κεντρικῆς αἰθούσης, τῷ εἶπε.

— Ὅσα κτυπήματα, ἀφέντη; εἶπεν οὗτος.

— Πέντε κτυπήματα.

Ὁ αἰθιοπίσκος ἐξῆλθε δι' ἄλλης θυρίδος, ἡ ἐκείνης δι' ἧς εἶχεν εἰσέλθει ὁ Βωβλ-αντέρνας.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἠκούσθησαν πέντε ὑπόκωφαι καὶ παρατεταμένα κτυπήματα εἰς τὴν διεύθυνσιν ἣν ἔλαβεν ὁ αἰθιοπίσκος, καὶ ὁ Κ. Ἐδουάρδος λαβὼν τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν ἐξῆλθε τοῦ θαλαμίσκου, καὶ εἰσέδυσεν εἰς αἰθουστὴν τινὰ κυκλοειδῆ, ἣτις καθ' ὅσον ἠδύνατο νὰ εἰκάσῃ τις, κατεῖχε τὸ κέντρον τῆς οἰκίας.

Ἡ αἰθουσα αὕτη δὲν εἶχε θυρίδας, καὶ ἐφωτίζετο κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἣτις ἦτο μεσημέρια, ὑπὸ ἀναμμένου πολυελαίου. Εἶχεν ὁμοίως εἰς θύρας, ὧν αἱ πέντε ἰσοκρίνον ἀμέσως πρὸς κλίμακας ἐλικοειδῆς, διὰ δὲ τῆς ἐκτῆς εἰσῆλθεν ὁ Ἐδουάρδος. Καὶ ὅτε ἔφθασε, τὸ κρόταλον περιερρούετο ἀκόμη ἐπὶ τῶν ἡχητικῶν τοίχων.

Ἡ αἰθουσα ἦτο ἐρήμη. Πέντε καθέκλαι καὶ μία ἔδρα μεγάλη ἦσαν τεθειμένα περὶ εὐμεγέθους θερμάστρας, τῆς ὁποίας τὰ ἠνεωγμένα στόματα ἐθέρμαινον τὴν αἰθουσαν διὰ τῆς πνοῆς των.

Ὁ Κύριος Ἐδουάρδος ἐβρίφη ἀφελῶς ἐντὸς τῆς ἔδρας.

Τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν αἱ πέντε θύραι ἠνεώχθησαν, αἱ μὲν δύο πρῶται ἐκ τοῦ μέρους τῆς Κορνιχίλλης, εἰσῆγαγον κυρίαν τινὰ πλουσιώτατα ἐνδεδυμένην καὶ ἕνα τζεντλμάνον κομψοπρεπῆ. Ἡ τρίτη ἣτις ἦγε πρὸς τὴν Φιντζιλαινῆν, παρέσχεν εἰσοδὸν εἰς κύριόν τινα ἐντίμου ὄψεως, ὅστις ἦν ἐνδυμασίας ἐμπόρου εὐκαταστάτου καὶ παρρησίας εὐγενεοῦς. Διὰ τῆς τετάρτης εἰσῆλθεν ἄνθρωπος κατακίτρινος καὶ ἰσχυρὸς, τοῦ ὁποίου ἡ τετριμμένη ἐνδυμασία ἦτο ἐγγύς τοῦ ν' ἀνοιχθῇ εἰς τὰς ὄξυγώνους ἀρθρώσεις του.

Τέλος ἡ πέμπτη θύρα εἰσῆγαγε τὸν Κύριον Σμιθ, κεκοσμημένον μὲ τὰ δίοπτρά του καὶ τὴν ὑπερμεγέθη θολίαν του.

Ἡ ὠραία κυρία ἤρχετο ἐκ τῶν πολυτελῶν ἐργαστηρίων τῶν ἐνδυμασιῶν τῆς Κορνιχίλλης, τῶν ὁποίων ἦτο ἀπόλυτος δέσποινα ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυρία Βέρτραμ. Ὁ κομψοπρεπῆς ἦτο ὁ Κύριος Φάλκστον, ὁ γείτων τῆς ὁ ἀδαμαντοπόλης, ὁ δὲ κόσμιος τὴν ὄψιν ἦτο ὁ ἀργυραμοιβὸς τῆς Φιντζιλαινῆς, Κύριος Οὐάλτερ. Τέλος δὲ ὁ τέταρτος οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ὁ γέρον Πέτρος Πρακτικῆς, πρῶν δικηγόρος πτωχεύσεως, ὅστις ἐδοκίμει ἐν τῷ κοινορτώδει ἐργαστηρίῳ τοῦ μεταπράτου τῷ ἐν Φιντζιλαινῆ, παρὰ τῷ καταστήματι τοῦ ἀργυραμοιβοῦ.

Ἐκ τῶν πέντε τούτων προσώπων μόνη ἡ Κυρία Βέρτραμ καὶ ὁ Πέτρος Πρακτικῆς ἐδείκνυον τὰ πρόσωπά των ὅποια τὰ ἐκαμεν ἡ φύσις. Τόσον τὸ χειρότερον διὰ τὸν γέροντα δικηγόρον, τὸν ἀσηχημομύρην καὶ χαραιομορφὸν ἄλλὰ τόσον τὸ καλλίτερον διὰ τὴν Κυρίαν Βέρτραμ, ἣτις ἦτο ἀκόμη ὠραία, ἂν καὶ εἶχεν ἐξέλθει πρὸ πολλοῦ τῶν ὀρίων τῆς ἀκμῆς νεότητος.

Οἱ λοιποὶ τρεῖς ἐφύρουν ἐκ τῶν προσωπειῶν ἐκείνων, ἅτινα ἐπιτρέπει ὁ πολιτισμὸς

Ὅτω λοιπὸν ὁ Κ. Σμιθ ἐφίρει τὴν θολίαν του, ὁ ἀργυραμοιβὸς Κ. Οὐάλτερ συνεμερίζετο μετ' αὐτοῦ τὰ πλεονεκτήματα τῶν πρακτικῶν δίοπτρων, πρῶτον ἐκ τῶν αὐτῶν μελιανῶν φενάκην, ἣτις δὲν ἦτο ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ μετὰ τῶν λευκῶν τριχῶν τῆς περικνησῆς, εἰς τὰ μέρη ὅπου τὸ ζυγαρίον δὲν βερίζει ἄπειναντίας ὁμοίως ὁ Κύριος Φάλκστον εἶχε τὴν ποικίαν κυνήην, ὅπερ δὲν ἐμπόδιζεν αὐτὸν τοῦ νὰ τρέφῃ ζανθὸν καὶ ὠραῖον μύστακα, καὶ κόμην, τοῦ αὐτοῦ χρώματος, θαυμασίως βροστρυλισμένην.

Ταῦτα πάντα ὁμοίως, πιθανόν νὰ ἦσαν ἀθωώτατα, καὶ ὁ μὲν Κ. Σμιθ ἴτωις εἶχεν ἀθηνῆ τὴν ὄρασιν, ὁ δὲ Κ. Οὐάλτερ εἶχεν ἀναμυριόλωι μάθει παρὰ τοῦ Βίρωι νὰ ὑπερχαπῆ τὴν μελιανὰν κόμην ὅσον δὲ διὰ τὸν Κ. Φάλκστον καὶ τὴν πρόσθετον μιλωτὴν του, λέγωμεν ὅτι ὅλοι οἱ κουρεῖς τοῦ Λονδίνου ἠθέλον κλείσει τὰ καταστήματά των ἂν δὲν ἐσυγχωροῦτο πλέον εἰς τοὺς νέους ναρκίτσους νὰ χρωματίζωσι τὴν κόμην των.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, οἱ πέντε νεήλυδες προύχωρησαν πρὸς τὸν Ἐδουάρδον μετ' εὐσηχημοσύνης καὶ ἐχαίρεισαν αὐτὸν λίαν εὐσεβῶς. Ὁ Ἐδουάρδος ἐδεξιόωτο μὲν τὴν κυρίαν Βέρτραμ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐπένευσε προστακτικῶς.

Ἡ κυρία Βέρτραμ ἐκάθησεν, αἱ δὲ λοιποὶ τέσσαρες ἐστάθησαν ὀρθοὶ ἕως οὗ τὸ βασιλικὸν νεῦμα τοῦ Ἐδουάρδου ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς νὰ λάβωσιν ἔδρας.

Ἄ! ἂν ἡ κυρία Βράουν, ἡ κυρία Βλάκ, ἡ ἡ κυρία Κρούδη ἠδύνατο νὰ εἰσβάλλωσι βλέμμα περιεργὸν διὰ τῆς ὀπῆς κανενὸς κλειθροῦ, πόσον προθύμως καὶ τρανοφῶνως καὶ θαυροδοῶς ἠθέλον φωνάζει τὴν κυρία Δόδην καὶ τὴν κυρία Βούλην! Πόσον ὠραία ἠθέλον τὰ διηγηθῆ εἰς τὴν κυρία Φόυτς! Πόσον ἠθέλον διεγείρει τὴν ζηλοτυπίαν τῆς κυρία Κροσκαίρνης καὶ αὐτῆς τῆς κυρία Βλουμβέβρης!

Ἀεπτῶν τιῶν σιωπῆ ἐπεκράτησεν εἰς τὴν παράδοξον καὶ μυστηριώδη ταύτην συνέλευσιν· ὁ κύριος Ἐδουάρδος ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς ἔδρας του, καὶ ἐφάνετο λησιμονῶν παντάπασι τὴν παρουσίαν τῶν συνεταίρων του, οὔτοι δὲ ἐσιώπων καὶ ἐπερίμενον. Τέλος ὁ κύριος Ἐδουάρδος βαλὼν τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ὠρολόγιου του, ἀνέσυρεν ὠρολόγιον λαμπρὸν κεκοσμημένον μὲ ἀδάμαντας.

— Μεσημέρι καὶ μισή! ἐψυθίρισε, — Πηγαίνω καλὰ, κύριε Φάλκστον;

— Πηγαίνετε ἀξιόλογε, κύριε.

Ὁ Πέτρος Πρακτικῆς ἐξῆγαγεν πλατὺ καὶ παχὺ ὠρολόγιον τὸ ὅποιον ἐκανόνισεν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Κυρίου Ἐδουάρδου. — Ἐὰν πηγαίνω καλὰ ἐπανελάβην ὁ τελευταῖος οὗτος δὲν ἔχω πολλὴν ὥραν εἰς διάθεσιν σας . . . Ἄς ὁμιλήσωμεν ἀμέσως περὶ τοῦ προκειμένου. — ἔχω ἀνάγκην δέκα χιλιάδων λιρῶν.

— Δέκα χιλιάδων λιρῶν! ἐπανελάβην ὁ Πέτρος Πρακτικῆς συσφίγγων σπασμωδῶς τὴν μεγάλην γαστέρα τοῦ ἀργυροῦ ὠρολόγιου του.

— Δέκα χιλιάδας λιρῶν! ἐπανελάβην ἐν χορῷ ὁ ἀργυραμοιβὸς, ὁ ἀδαμαντοπόλης, ὁ κύριος Σμιθ καὶ ἡ κυρία Βέρτραμ.

— Δὲ ἀπόψε, προσέθηκε ψυχρῶς ὁ κύριος Ἐδουάρδος· καὶ ὅλων αἱ κεφαλαὶ ἐκλιναν συγχρόνως ὑπὸ κατηφείας.

— Κύριε Οὐάλτερ, ἐπανελάβην πάλιν ὁ Ἐδουάρδος, δύνασθε νὰ μοὶ τὰ μετρήσῃτε ἀμέσως;

— Δὲν δύναμαι κύριε, ἀλλὰ . . .

— Ἀλλὰ;

— Εἰς νόμισμα ὅπου εἰδεύρετε.

— Δὲν θέλω . . . ὁμοίως δὲ κύριε Φάλκστον;

— Τὸ ἐμπόριον εἶναι εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, κύριε.

— Καὶ σὺ Φανῆ; διέκοψεν ὁ Ἐδουάρδος ἀνυπομόνως.

— Τὸ ταμεῖον μου εἶναι εἰς διάθεσιν σας, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ ὠραία ἔμπορος, ἀλλὰ μὲ καιροφάνεια ὅτι δὲν θὰ εὐρήτε εἰς αὐτὰ τόσα χρήματα.

— Παιρνω ὅτι εὖρω, Φανῆ; εἶσαι καλὴ καὶ ἀξιέραστος κόρη . . . Σὺ δὲ κύριε Πρακτικῆ;

— Ὅτι εἶπω εἰς τὴν ἐντιμότητά σας, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχαῖος δικηγόρος, θὰ εἶπω εἰς αὐτὴν καθαρὰ καὶ ἄνευ περιελίγμων, θὰ εἶπω εἰς αὐτὴν ἐκείνο τὸ ὅποιον τῆ εἶπεν ὁ ἀξιότιμος γείτων μου Κ. Φάλκτων, ὅτι τὸ ἐμπόριον πάσχει καὶ πάσχει ἐλεεινῶς, καὶ θὰ προσθέσω μάλιστα ὅτι πάσχει παντελῆ στάσιν.

— Τὸ δὲ συμπέρασμα, κύριε Πρακτικῆ;

— Ὁ πρῶν δικηγόρος ἠνέωξε τρεῖς τὸ στόμα του, πρὶν ἢ δυνῆθῃ νὰ προσφέρῃ τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν.

— Τὸ ταμεῖόν μου, — ὅπως ἔχει, — καὶ Κύριος γινώσκει ὅτι δὲν εἶναι πλοῦσιον, — ἀλλὰ τί νὰ κάμω τοιοῦτον εἶναι — εἶναι εἰς διάθεσιν τῆς ἐντιμότητός σας.

Ὁ Ἐδουάρδος ἐσκέφθη ἐπὶ ἐν λεπτῶν.

— Ὅσον διὰ σέ, Σμιθ, εἶπεν ἔπειτα, εἰδεύρω τί ἔχεις . . . Παραξενὸν μοὶ φαίνεται, Κύριε! ἀπεκοιμήθητε, μὰ τὴν ἀλήθειαν! ὁσάκις σας ζητήσω ὀλίγα λεπτά . . .

— Δέκα χιλιάδας λιρῶν! εἶπεν ὁ Πέτρος Πρακτικῆς καὶ ἀνεστένεξε.

Οἱ στεναγμοὶ σας δὲν ἔχουν τέλος, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐδουάρδος· αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται! . . . Στερεῖσθε ποτὲ ἐμπορευμάτων; τὸ μερίδιον τὸ ὅποιον λαμβάνετε εἶναι μικρόν; Σὰς ἐνοχλεῖ ἡ ἀστυνομία; Ὅλοι οἱ κομψοδίαιτοι τοῦ Λονδίνου δὲν συβρέουν εἰς τὰ ἐργαστήριά σας. Καὶ εἰς ποῖον παρακαλῶ χρεωστεῖτε πάντα ταῦτα ἐμπορεύματα, ἀσφάλειαν, φήμην, ἐγὼ σὰς παρέχω πάντα, καὶ ὁμοίως φαίνεσθε δισταζόντες εἰς τὸ νὰ με εὐχαριστήτε.

— Ὁ θεὸς φυλάξῃ! εἶπεν ὁ Φάλκτων.

— Εἰδεύρετε καλὰ, κύριε, ὅτι εἶμαι ὅλη ἰδική σας ἐτραύλισεν ἡ κυρία Βέρτραμ.

— Ὅσον διὰ σέ Φανῆ τὸ πιστεῖω καὶ σέ εὐχαρίστω . . . ἀλλ' οἱ κύριοι οὗτοι . . .

— Εἶμεθα ἔτοιμοι, ὑπέκρουσεν ὁ Φάλκτων.

— Εἶμαι ἔτοιμος, εἶπε καὶ ὁ Πέτρος Πρακτικῆς προσθέτων μεταξύ τῶν ὁδόντων του· ἀλλὰ διαμαρτύρομαι κατὰ τὸν προσήκοντα τύπον, ὅτι πράττω tanquam coactus (βία καταναγκασθεῖς) καὶ οὐχὶ ἄλλως, καὶ τοῦτο σημειούσθω διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

— Πάγει καλὰ, ἐπανελάβην ὁ Ἐδουάρδος ἐγειρόμενος, ἐλπίζω λοιπὸν ὅτι τὰ ἔχω ἀπόψε. Ἔμεις δὲ ἐλπίζετε εἰς ἐμὲ καὶ μὴ φοβῆσθε κανένα κίνδυνον. Ἔγιναι Φανῆ.

Ἡ κυρία Βέρτραμ διῆλθε πάλιν τὴν θύραν, δι' ἧς εἶχεν εἰσέλθει, καὶ ἣτις ἦγεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τῶν ἐνδυμασιῶν, ὧς καὶ ἐκάστη τῶν λοιπῶν τριῶν ἦγεν εἰς ἐν ἐκ τῶν ἐργαστηρίων τοῦ ἰσοπέδου, ἡ δὲ πέμπτη ἰσοκρίνει μετὰ τῶν γραφείων τοῦ Ἐδουάρδου καὶ συντροφίας.

— Ἐχετε νὰ μοὶ εἴπητε τίποτε Φάλκτων; ἠρώτησεν ὁ Ἐδουάρδος.

— Ἡ ὑπόθεσις ἐκείνη τῆς παρελθούσης νυκτός; . . . ἀπεκρίθη ὁ ἀδαμαντοπόλης μειδιῶν.

— Ὡς πάντοτε, Φάλκτων, ὡς πάντοτε. Ὁ κύριος ἐκεῖνος δὲν θὰ μᾶς ἐνοχλῇ πολὺν καιρόν!

— Τόσον τὸ καλλίτερον! Ἄλλ' εἰς ποῖον νὰ δώσω τὸ ἀναλογεῖν εἰς ἐμὲ ποσόν;

— Κατὰ τὸ σύνθημα, εἰς τὴν Κυρίαν Βέρτραμ.

Ὁ Φάλκτων ὑποκλίνας ἐξῆλθεν.

— Κακὰς εἰδήσεις, Κύριε, εἶπεν ὁ ἀργυραμοιβὸς Οὐάλτερ, ἀμα ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ Σμιθ καὶ Ἐδουάρδου. — Ἀπέβριψαν τρία χαρτονομίσματα μὲς, καὶ φῆμαι δυτάρσοι ἤρχισαν νὰ διαδίδωνται εἰς τὸ ἄστυ.

— Και τί λέγεις;
 Δεν λένε οίποτε ώσιμμένον ή τίποτε άκριβές, άλλ' έκαστος ήρχισε να δυσπισή, και δεν δέχονται πλέον εν άθλιον χαρτονομίσμα δέκα λιρών χωρίς να τσρεφογορίσωσιν είκασακίς κατά πάσαν διεύθυνσιν.
 —Μή φοβήσαι, φίλε μου Ουάλτερ, είπεν ο Έδουάρδος μειδιών. — Έντός όλιγου θα σοι δώσω χαρτονομίσματα, τά όποια δεν θέλει απορρίψει κανείς...
 "Γκαγε.

Ο άργυρομοιός, άνθρωπος ήσυχώτατος, διήλθε την αίθουσαν με έμμετρα βήματα, και έγένετο άφαντος διά της όδοϋ, ήτις έκονώνει προς την κλίμακα του έργαστηρίου του. Ο Σμίθ περιήλθεν έλαφρά την αίθουσαν και ήμηνέωζεν όλας τας θύρας, διά να ίδη μήπως έμνε κανείς άδιάκριτος άκροατής, μετά ταϋτα δέ επέστρεψεν εις τον Έδουάρδον.

— Φίλε μου Σμίθ, τώ είπεν αύτος, εις τήν έξής χρειάζεται φρόνησις, και δεν πρέπει να δουλεύης με τό πιστόλι σου είμη εις την έσχάτην ανάγκην. Τό έπλον τούτο είναι κακόγλωσσον, και ειξεύρεις ότι εδωδεν εύρισκόμεθα πλέον εις τον έπίγειόν μας εκείνον παράδεισον τής Κουιάδος Τεβιότης (Teviot-Dale) άλλ' άρχοϋσι τά περι τούτου, διότι ειδον ίδίοις όμμασιν ότι εύρέθη εις δεινήν θέσιν. . . Ελπίζω όμως έτι οι άνθρωποι δεν ήρχισαν άκόμη ν' απορρίπτωσι τά νομίσματά μας.

—Κατά τούς άνθρώπους, άπεκρίθη ο Κύριος Σμίθ. Οι μόν προμηθείς (fournisseurs) μας, και έστηρήχθη επί τής λέξεως ταύτης μειδιών, δέχονται τά πάντα άνευ δυσπιστίας, άλλ' οι άρχαίοι σωματοφύλακές σας, τής χώρας την όποιαν α' εφέρατε, δεν δέχονται άλλο είμη χρυσίον. Είναι διαβουλεμένα σκυλιά!

— Έστοι τούς θέλω. . . Ειπέ μου όμως πώς πηγασίει ή υπόθεσις τής 'Οδοϋ του Βασιλόπαιδος (Prince s' Street);

— Ύπηγα σήμερα τον πρώτ. Ο Πάδδης σπρώχνει τον γίγαντά του όσον ειμπορεί, τον παραγεμίζει με βρωμιόν, και πληροί τās φλέβας του με ζινέβραν, και ο γίγας έργάζεται περισσότερον των δέκα βρωμαλαίων ανθρώπων, άλλ' αποκάμνει.

— Πολύ βραδέως προχωρεί τó έργον, είπεν ο Έδουάρδος στεναζών μετ' άγανακτήσεως.

— Η Όδός του Βασιλόπαιδος έχει τεσσαράκοντα ποδών πλάτος, επανέλαθεν ο Σμίθ, και ο έλέφας μας σκάπτει εις βάθος είκοσι ποδών. . . Μίαν έβδομάδα άκόμη και ο έλέφας θα σκάση σάν τó βώδι, άλλα τέλος πάντων ο ύπόνωμος θα τελειώση.

— Από τó στόμα σου και στοϋ Θεοϋ τ' αύτι, καλέ μου Σμίθ! Τότε τó ταμειόν σου θα γείνη αληθώς ταμειόν.

Ο κύριος Έδουάρδος απώθησε την έδραν του, και ένέβαλε τās χειράς του εις ζεύγος μυροβολουσών χειριδών.

— Ύγίαινε, είπε, και φρόντισε να χαρατσωθεί άπόψε ο γεροπρακτικός. 'Οσάκις ζητήσω παρ' αυτόϋ χιλιάς γυνείας ή παρόμοιόν τι, λυώνει ή καρδιά του.

Ο κύριος Έδουάρδος κατέβη την κλίμακα ήτις ήγεν εις τού άδαμαντοπόλιον Φάλκστονως. Έμεινε δέ εκεί στιγμές τινας ώς μέλλων να συμφωνήσῃ περι τιμής και να διαλεχῃ κοσμήματα. Έπειτα δέ εξέλθών ώς άγοραστής όστις ώψώνισε, διεσκέλισε την άναθάθραν μεγαλοπρεπούς άμαξης-έλικουεντης ύπο τεσσάρων ίππων, ών οι όμοιοι δεν εύρίσκοντο εύτως εν Λονδίω, έστω και εις τούς σταυλους του άνεφαμιλλου μαρκεσιού Ρίσο-Σάντου.

Μόλις εξηπλώθη επί των προσκεφαλαίων, και τó όχημα εξώρμησε καλαζόντων των ίππων, υπό τούς πόδας των όποιων έσπινθηροβαλει ή όδος ή άγούσα εις τās άριστοκρατικές συνοικίας του Δυτικού άκρου.

Γ. Καμώματα και κατορθώματα του Βωβλαντέρνα.

Έξελθών εκ τής οικίας Έδουάρδου και συντροφίας ο Βωβλαντέρνας, τρέχων και παραγκωνίζων τó πληθος διά του πηλώδους λιθωρώτου τής εϋθηροπλευράς (Cheapside) κατέβη εις την συνοικίαν του Άγι-Γίλη. Τό τίμιον και αξιον παλληκάρι, ώθει πολύ δυνατά τά νήπια, και έχωνε τούς άγκωνάς του εις τās στήθη των γυναικών, άλλ' αν κανείς τσέντελμαν εκώλυε την διάβασίν του, έσπευδε να κάμη περιελιγμάν και να παραμερίση όσον κάλλιστα. Ο Βωβλαντέρνας περέτρεχε τās οικίας και διεσχίζε την όμίχλην μετ' εύκινήσις, ήν δεν ύπεδεικνον τά δύσμορφα μέλη του και ή συνήθης άπαθεια των κινημάτων του. Μετ' ου πολύ διήνυσε τó διάστημα τó χωρίζον την Κορνιχίλλην εκ του βορβορώδους λαθυρίνθου, όστις καλείται Άγι-Γίλης (Saint Giles), και διήλθε γενωπόν σκολιάν όπου ο άήρ έπυκνωτο, όπου ή όμίχλη έγινετο τοσοϋτον βαρεία και κατάπυκνος ώστε μόλις έβλεπέ τις ένώπιόν του, ει και δεν είχε παρελθει έτι ή μεσημβρία. Είησε ζυλίγη τινά θύραν, τής όποιας τά σκυληκόβρωτα και εϋτριπτα σανίδια συνεκρατυντο διά συνοχών έσκωριασμένων. Η οικία εν ή εισήρχετο, ως όλοι σχεδόν αι οικίαι τής βρυπαράς ταύτης συνοικίας, είχεν εν μόνον πάτωμα. Ο Βωβλαντέρνας δεν κατώκει ούτε εις τó ισόπεδον ούτε εις τó πρώτον πάτωμα, άλλα κατέβη την κλίμακα του ύπογείου.

Καθ' όσον δέ κατέβαινε θερμή και βρεία άτμοσφαίρα τον περιεκαλύπτε, και δυσώδη μιάσματα έπλήρου τον πνεύμονάς του. Άλλος τις ήθελε φρίζε έτως δέ και πνιγή, άλλ' ο Βωβλαντέρνας έδέχθη τās άναθυμιάσεις ταύτας, όπως ο ίππος δέχεται την εύάρεσον όσμην του σάβλου. Εξέπεμψε χρεμετισμόν μακαριότητος, έψηλάφησε τά θυλάκιά του διά να βεβιωθή, ότι τó άργύριόν του διέφυγε τούς κινδύνους του ταξειδίου, και άνεσκήωσε τó κρεμαστόν κλειθρον θύρας τινός ήμικυκλικής άψίδος, ήτις ήγεν εις είδος κελλαρέϋον έχοντος θερμοκρασίαν τριάκοντα βαθμών εκατονταβάθμου θερμομέτρου, προερχομένην εκ θερμοσφρας χυτου σιδήρου και πλήρους γαιανθράκων.

— Θεέ μου συγχώρησέ με! Έγκράτεια! είπεν είσερχόμενος, καίεσαι σάν γερά καττρομένη έπιϋ είσαι! άλλ' εύδεις άπεκρίθη.

Η πεπυρακτωμένη θερμάστρα έρίχεται ως ο φυακτύρ σιδηρυργείου.

— Έγκράτεια! διεβόλευ κέρη, δεν μ' άπικρίνεσαι; Ρυγχιλομοίς άνθρώπιнос άνεμίχθη τότε μετά τού βίγχευς τής θερμοσφρας, και φωνή έπιπλακτική έπέφερε τούς λυγους τούτους με τó βαρύγλωσσον τρουλιεμα τού έπνου.

— Άκέρη ένα πετήρι, κυρά Χινέβρα ή ζινέβρα είναι καλή και ο γεροβρεγς πητράει.

Ο Βωβλαντέρνας επήδησεν ως τίγρις προς τó μέρος έθεν ήκούσθη ή φωνή. Διά μίαν στιγμήν έγένετο άφαντος εις τó βοθϋ σκότις, όπερ έπεκράτει παντού όπου δεν εκτύπη ή έρυθροπή λομψή ή εξερχομένη εκ τής θερμοσφρας. Έπειτα δέ έποσήθη σύρων κατίπιν αύτου άκινήτόν τι σάμα, εν είδος όγκώδους και γεροϋ πλάκκω. Φθάσας δέ πλησιον τής θερμοσφρας αφήκεν οϋτέ, άλλ' ο φάκελλος κατέπεσεν άκινήτος.

— Είναι γεροϋ ζύλο άπ' τó μέθυσί! άνέκραζε θυμωδώς. Έγκράτεια, καττρομένη μάγισσο! Έγκράτεια!

Άλλ' ή Έγκράτεια (τούτο είναι τó όνομα τού φακέλλου) δεν εκινήθη.

— Να με κόψη ο Θεός, επανέλαθεν ο Βώβης, δεν μπορεί να μένη εδω. . . Ίσως μπορέσω να την ξυπνήσω εγώ, και ήρπασε τó πεπυρακτωμένιον σκάλευθρον και τó έπλησίασεν εις τούς βώθινας τής Έγκρατείας, ήτις άνεπήδησε σφοδρώς και άνωρθώθη ταλαντευομένη επί των ποδών της. Αϋτη ήτο γυνή τεσσαρακοντοϋτίς δυνατής κατασκευής, τής όποιας οι κατοκόκκινοι όφθαλμοί κατεμορτύρουν τó αγαπητόν ελάττωμά της.

— Διψώ! είπε με βραγχώδη φωνήν ρίπτουσα επί του Βώβη τó κλιθιον βλέμμα της.

— Α! διψάς, σφογγάρι μου, άπεκρίθη οϋτος άπειλών με τó σκάλευθρον — διψάς! . . . ένψ εγώ δουλεύω όλην την ήμέραν διά να κερδίσω όλίγα λεπτά, εϋ διψάς, εϋ πίνεις και μεθάς. . .

— Άνάθεμά με Έγκράτεια, αν καμιά μτέρα δεν σο' ανοίξω τó κεφαλι σου σάν καρπίτζι.

Έναντίον όμως τής κινήδους σφοδρότητος των απειλών του, ύπήρχε τόπος στοργής εις την φωνήν του Βώβη ένψ ώμίλει οϋτω.

— Ε! Ε! φίλεμου βώβη, άπεκρίθη ή γυναικάρα ένα ποτήρι ποροπάνου, ένα πορακάτου. . . Μαθές δεν ελέπεις πώς με καίει τó λορύγι. . .

— Με τó στομάγι γεμάτο ζινέβρα και την θερμοσφρα γεμάτη καρβύνα, πώς με πάρες για πλούσιο για να ζής έτσι γυναικά μου;

Η Έγκράτεια περιήλθεν αυτμάτως την θερμοσφραν και έπλησίασεν μίαν, τράπεζαν όπου ύπήρχεν εν ποτήριον και μία λάμπρος ζινέβρας, άμφότερα κενά.

— Σταλιά δεν έχει μέσα, εγγόγγυσε μετά θυμού, — Μάτια μου Βώβη, δεν έχεις στην τάπεισουμιό τάλλορο, για να εύχαριστήσης τó γυναικόκι σου;

— Μισό τάλλορο! διαβουλεμένη, μισό τάλλορο! είναι τó μερικώματο ενός άνθρώπου για όκτώ ώρών δουλειά! . . . Θα εβύσες τó τσάκι μου!

— Διψώ, διέκρμεν ή έγκράτεια ήτις κατεκάθησεν έπισθεν τής θερμοσφρας, και ήρχισε πάλιν ν' άποκαίματα.

— Με όλον τούτο, πρέπει να την βγάλ' άπ' εδω, έψιθύρισεν ο Γώβης. — Αν ειξευρε. . .

— Γυναικα, προσεθικε τρανεφώνως, να με πόρ ο διαβολος αν μπορω να σο' αρνητώ τίποτε. Να, πάρε εξη πέννες και πήγαινε να πιης.

— Εξη πέννες! πευλάκι μου Βώβη, να ζής, άλλαις εξη.

Ο Βωβ-Λαντέρνας ευέσπειε τās έπιξάνθιους όφρεις του, και έψαψε τó σκάλευθρον άπειλητικώς.

— Η Έγκράτεια εις την όποιαν ή ιδέα του να ροφήση διο ή τρία ποτήρια ζινέβρας έδωκε δύναμιν τó στριψε, και άνέβη την κλίμακα τραγωδούσα.

Ο Βωβ-Λαντέρνας την ήκολούθησεν έλαφρά μέχρι τής θύρας τής ύδου, την όποιαν εκλεισεν έπισθεν αύτης, και τούτο ποιήσας επέστρεψεν εις την φωλιάν του, τής όποιας απέφραζε μετά προσοχής την θύραν.

— Είναι δυνατόν, εγγόγγυσε άνάπτων τον λυχνον εις τó πύρ τής θερμοσφρας — τέτεια χρυσή κοπέλλα ν' αγαπή να ζοδεύη έτσι! κοπέλλα πέντε ποδάρια και εξη δάκτυλα τó άνάστημα! Και τί μάγευλα! Μπορεί να γυρίση κανείς όλον τó Άγι-Γίλη και τó Όλβέρνι (Holborn) και τó Φθηνοπάζορον, στην πίστη μου! . . . και την Κορνιχίλη! και τ' Άσπροκλήτοι (White-Chapel), και να με πνίξη ο διαβολος αν εύρεθη άλλη σάν αύτη. . . και να με κόψη άστρεπελέκι, αν δεν είναι πολλοι λόρδοι πού ήθελαν να την έχουν για κυρία τους. Α! καλά πού τó θυρήθηκα, οι λόρδοι! . . . ο δρόμος πού έτρεξα χθές βράδυ, μπορεί να με έωφελέση για δίω σκοπούς. Ο κόντες δεν έχει τó τοίρι του στο περι γούστου κεφαλαιο, και ή μικρή εκείνη πού γύριζε τον δίσκο είναι τó πιό έμορφο κερτίσι. . . . όσο για μένα μ' άρέσουν καλλίτερα εκείναις πού έχουν μεγάλο άνάστημα. Άλλά για τούς τσέντελμην πού άγοσούν να περιπατοϋν με κίρραις μόνον πέντε ποδάρια στο άνάστημα! . . .

Ο Λαντέρνας ψψαψε περιφρονητικώς τούς όμους, και διευδύνθη προς μίαν των γυναιών του ύπογείου του.

— Έτσι λοιπόν, εξηκόλουθησεν, ο κόντες Άσπροπυργίτης θα πιασθή στο άγκίστρι καλώς πρέπει. . . Καμιά πεννηταριά λίραις όλοστρόγγυλαις θα βγάλω άπ' αυτό τó μεθεδίετιχο περιστέρι (1) . . . Ίσως και περισσώτερα. Θεοϋ πρόνοια ήτανε αυτό! όλα τά

(1) Αινίττειται την Άνναν, ήτις ήτο τής αίρέσεως των Μεθοδιστών.

πάντα είναι ακριβά, και η Έγκράτεια είναι καλή να πη όλο το πιστάμι γεμάτο από ζινέθρα... μα να πη κανείς την αλήθεια έχει και τα καλά της...

Έψυτεν ένα εκ των λίθων του τοίχου όστις ενέδωκεν εις την πίεσιν του δακτύλου του.

— Πέντε ποδάρι και εξή δάκρυλα σ' άνάστημα, και κάτι περισσότερο!... προσέθηκε.

Ο λίθος ώλούμενος εκ της βίαςως εκλονίσθη και κατέπεσεν, άρίνων όπην εύρειν και βηθείν. ο Βώβ-Ακντέρνας ενέβλεψεν εντός αυτής. Δέν ώμίλει πλέον χωρά σπιδροάτης; άπληττίας; έκκυμε να σπινθηροβολώτιν οι μικροί όρθηλοι του, όπισθεν των κεκυρωμένων τριχών των όρρών του. Έθισε τον άνικμμένον λύχρον του χικαλι, και ύπήγε να άκροκλή εις την θύραν έπειτα δε με δύο ποδήματα έπέστρεψεν εις την όπήν του, και έχωτεν εις αυτήν τάς δύο του χείρας σπασμωδώς; ήσεωγμένως; όλον του τώ σωμα έκραχθή, και ήκούθη εκ της όπης; ο ήχος; χροτύ κινουμένου.

Τό πρώτων του Ακντέρνα, φουζόμενον κάτωθεν υπό του χικαλι τεθειμένου λύχρου άπύγχιζε σπιδρά; άκτινωδών της; μέχρι προζυτωύ άγγαλιζώ; του. Κατά πωύου και ίκείνη τον χροτύν έλερχά, όπω; θωπέει τις της ήγαπημένη του μετ' όλίγη; δε αί χείρας του συσπείστησεν και έψθύρισε λόγους; περιδύσου; τά δακτυλά του έφάνηντο ζυμόσιοντα τον θησχυρό του.

Δέν δινάμει να είπωμιν άκροκλή; όπίστας λίρας; περιείχε τό άλλόσιον τώτο τκαύου, άλλ' ή όπή ήτο μεγάλη, και έίνατε οι βρεχίους; τώ Ακντέρνα έκρίποντο εν τώ χροτύ μέχρι άγρώων.

Άνέτριαν έίνατε πλήρη δράγματα, άτινα ύφνον ώ; περέρω; ύπερ της κρελής; του, και πάλιν έρρίπτει; κατά μετá κρύτου εις την όπήν.

Άριυ δε έχρηστάθη καλά καλά από της θέην και της έπερή; τώ θησχυρού του, έξέλειν εκ του θυλακίου του τάς έπτά λίρας, τάς όπίστας; είχε λάβει εκ τώ γροφίου Έδουάρδου και συτροφίας, και τάς συκατέλεξε μετá τών λοιπών.

— Τά κυλίνα τά πουλάκια μου! είπε σανάζων, είχεν πολλή ζέση; σήν τζέση μου!... Μη φοβούρι, θ' άρθω πάλι να σά; δώ, και θα σά; φέρω και συντροφιά, ά; θέλ' ό θού;!

Και πάλιν τά έθιώρατε και πάλιν τά έψυτεν. Ο καλός; ο Βώβης; έδυτολοάετο ν' άποχωριθής; τώ άγκηπτώ μετáλλου. Τέλος άριυ έδίςσε πολλήν ώρην, έθισε πάλιν τον λίθον εις τον τόπον του, και προσήρωσεν αυτόν τωσούτον έπιδιξίω; ώ; και ό μέλις; γεγυμνασμένος; όρθηλός; δέν ήδύνατο να διακρίνη αυτόν από τών περίξ; λίθων.

— Η Έγκράτεια τά μυρίζεται εύκολα, όταν δέν ήκει μεθυμένη, είπον; άλλ' είναι πάντοτε μεθυσμένη; έγώ; όμως; είμαι πώ; φινό; από; κείνη;!... Μεθός; πάλι δέν δουλείω; γά; τώ χροτύ μου τώ κορίτσι;! προσέθηκεν άρειρώ; τά; όπισθεν της; θύρας; ατόυ; όχυρώματχ.

Μετá τινχ; συγμά;; ο Βωβλκντέρνας διατκέλισε

της τελευταίαν βιβλίδχ της κλίμακος ατόυ, και επανείδε τό; φώ; τό; αληθινόν, ό; έστι, την πυκνήν; όμίχλην; ήτις; έπλήρου; την; στενωπόν.

Όλίγη; βήματχ; μακράν; της; κητοικίας; του, εις; τα; κητακπισμένον; κηηλσιον; είδε; την; φίλην; του; Έγκράτεια;ν, ήτις; έκοιμάτα; έχουτα; έσηργυμένην; την; κερκλήν; της; επί; τροπίξης.

— Κρίμα! έψθύρισε μετá; λύπη;. — Κρίμα! τώ; μπύ; της; όπω; είναι; πέντε; ποδάρι; και; εξή; δά; χτυλα;!

Και ήρχισε; πάλιν; τό; έσπουτιμένον; βάδισμά; του, όπερ; είδουμιν; ήδη, και; διέτρεξε; τάς; οικίας; με; σιδηροδρομικήν; ταχύτητα.

Ητοι; περίπου; δευτέρα; ώρα; μετá; μεσημέριαν. Άριυ; άπεξ; ο; Βωβλκντέρνας; έξήλθε; της; σιμοικίας; του; Άγι-Γιλη, έρρίφη; εις; την; όδόν; Όξφρόδης, και; περιφρονών; τώ; λοιπού; τά; προχδρόμικ; (les trottoirs) έπιτάλισε; τάς; άμείξ; και; ταξώ; εν; τώ; πληθώ;. Ο; δρόμος; του; έρρεν; αυτόν; εις; τό; μέσον; της; Παιτεία; Πόρομα;ν, ενώτιον; μεγάλη; οικίας; και; πλουτίας; της; όψιν; της; όπίστας; τώ; έμπροσθεν; περιέρραττε; κατά; την; σινηθειαν; κηκαλίας.

Μετá; τής; κηκαλίδος; και; της; οικίας, έκατέρωθεν; των; προπλαίων, σωρίε; ίπποκώμω; και; ύπερ; των; άργών; έλεγον; και; έγέλων.

Ο; Βωβλκντέρνας; έλησε; τον; πίδα; επί; της; πρώτης; βιβλίδος; της; κλίμακος.

— Τί; θέλει; αυτός; ό; κητεργάτης; έερχε; νέος; κηηητεώ; ίπποκώμης; δεκαπέντε; δάκω; βέρους.

— Καλός; μου; παιδί; κύρ; Τουλίπη, άπεκρίθη; ο; Βώβης, δέν; με; θυμάται;

— Κανένας; ζητιάνος;!...

— Όχι; δά;! άνέκραξεν; ο; Βώβης; μετ'; έζικίου; κηηήματχ; ύπερηρησίας.

Και; προσέθηκε; κατά; νούν.

— Δέν; ζητώ; πιστάς; Άλλη; ώρα; περί; τώ; βράδυ, κητακκώκινεις, λυψόκωμώμεις;! Έπειτα; δε; επκέλα; βο; μετá; κηκώμω; και; κηλί; μου; άφεντικά, είμαι; ό; δούλος; σου; ο; Βωβλκντέρνας.

— Μά; τώ; όστι, άνέκραξεν; δώ; ή; τρεϊ; ίπποκώμω;ν, ό; άντρας; της; κυρά; Έγκράτειας.

— Στάς; προχχάς; σου, κακά; μου; άφεντικά.

— Και; τί; θέλεις;

— Νά; σά; προσκυνήσω, και; ά; μπορέσω, να; δώ; τον; έπιστάτη; τώ; Μιλόρδου.

— Ο; έπιστάτης; έχει; δουλεία.

— Αίτη; είναι; τέχνη; του; και; δέν; περάζει. Είμαι; κηκίως; φίλος; τώ; Πάτερτων; χωρίς; να; κηκινερω; είμαι; βίβλιος; πώ; θα; δή; τή; μούρη; μου; με; εύχρησισησι.

— Ω!; Ω!; κηστρο-Βώβη;! τότε; λοιπόν; να; μάς; ύποχρηθή; την; προσέτιαν; σου. Τουλίπη; πήγαίνε; να; πής; πώ; ήρθε; ο; κηστρο-Βώβης.

— Κάμετε; τόπο; γά; την; κηστρο-Βώβη.

— Για; τον; κηστρο-Βωβ-Ακντέρνα.

— Άντρα; της; έκκυτωμένης; κυρά; Έγκράτειας.

— Είς; τούς; όρισμούς; σου, κακά; μου; άφεντικά, εις; τούς; όρισμούς; σου, ύπερ; του; Βώβης, όστις; δι-

ήλθεν; άσκεπής; και; χωρίς; να; άποδύχη; τώ; ταπεινόν; με; διάμα; του; διά; μέσου; των; άφροικώ; βωμολοχών; της; θεραπειας; τούτης.

Ο; Βωβ-Ακντέρνας; ήτο; φρόνιμος; άνθρωπος.

Ο; κηηητεώ;ν; ίπποκώμης; Τουλίπη; εύρησέτη; διέ; τώ;τση; μόνον; την; φροάν; ν' αναλάβη; τώ; έργον; τώ; ίπποκώμου, και; προσηγήθη; τώ; Βώβη; εις; την; κλίμακα; ήτις; ήγεν; εις; τά; άνωτερα; πετώματχ.

— Ο; περιμείνης; πολλήν; ώρα;ν, μετá; κηηητεώ;ν; Βώβη, είπε; σιλκινώ;ν, ό;τό; είναι; πολύ; κόσμος; εις; τον; άντιθάλαμον; τώ; Κυρίου; Πάτερτων.

— Τί; να; σου; πώ, καλέ; μου; κύρ; Τουλίπη; άπεκρίθη; ο; Βώβης; όλα; τά; πάντα; είναι; άκροβή; και; έχω; μεγάλη; άνάγκη; να; δουλέψω; γά; να; βγάλω; τώ; ψωμί; άλλ' ά; πρέπη; να; προτμήνω, θα; προτμήνω; τί; να; κάνω;

Και; τώ; όστι; ύπερχεν; άπειρον; πλήθος; εις; τον; άντιθάλαμον; τώ; έπιστάτου; Ηταν; εκεί; πέντε; ή; έξ; γεωκώττη; τώ; Μιλόρδου, όστινας; ήλθον; ν' άνανεώσωσι; την; εκμισθωσίτην; προμηθεις; χαμηραίς; θεράποντες, όπερ; ά; ειη; Ακτινισ; Cliers) και; ήμισεια; δώδεκάς; ίπποπράτων; φερόντων; τον; τίτλον; τώ; ίπποτροφείω.

Ο; Τουλίπη; ή; κηκνωίξες; την; θύραν; τώ; Κυρίου; Πάτερτων, έπρόρρε; τό; δίσμα; τώ; Βωβ-Ακντέρνα.

Οι; τακκώπωροι; εκείνοι; όστινας; έπερίμειον; εκεί; πρὸ; πολλών; ίσως; ώρών, έτόξουτεν; άπλησιν; τό; βλέμμα; πρὸς; την; άνοιχθεισαν; θύραν, ίνα; ίδωσι; τίς; ήν; ό; όχληρης; εκείνος; άνθρωπος, τώ; όποιού; ή; έπίταξις; περατεινωμένη; ύπερ; τό; μέτρον; έραττεν; αυτοίς; άνηλωσ; τον; ούδον; τώ; Κυρίου; έπιστάτου. Έθελώθησεν; όστιν; κηκλώς; ήδυνήθησεν, άλλ' ούδέν; είδον; άλλον; ή; τον; Πάτερτων, όστις; ήμειξηλωμένος; επί; θρονίου; με; χαμηλήν; έπινότιον, έσήριζε; τούς; χονδρούς; πόδας; του; επί; των; κηκαλίδων; της; έσίξας, και; εκκαθόριζε; τούς; όδόντας; μετá; μεγίσης; έπιμελείας.

Οι; προμηθεις, οι; εκμισθωτά; και; οι; ίπποπράται; ένόμισαν; ότι; δέν; έβλεπον; τίποτε.

— Ο; Ακντέρνας;! επκέλασεν; ο; Κύριος; Πάτερτων, χωρίς; να; βλέπη; τον; Τουλίπη. Ω; διάβολε; Ακντέρνας, λέγεις; Πω; εν; αυτός; ο; Ακντέρνας;

— Είμ'; έγώ, εντιμότατε, άπεκρίθη; ο; Βώβης, όστις; ήθέλησε; και; να; προχωρήση.

— Καθίς; με; την; άρχά; του;! άνερόνησεν; εν; χορω; οι; εκμισθωτά;ι, οι; προμηθεις; και; οι; ίπποπράται.

— Μη; φαίνεται; ότι; γνωρίζω; ατότη; την; φωνήν, έψθύρισε; ο; Πάτερτων. Α!; την; θυμήθηκα; ατός; ο; Ακντέρνας; είναι; άξίω; σκυλί... πέτω; να; μπή; μέσα!

Μετá; δε; τών; εκμισθωτών, τών; προμηθειών; και; τών; ίπποπράτων; ή; έρρήθη; ταρχή, διατθεμένω; να; κωλύωσι; την; διάδωσιν.

— Κακά; μου; άφεντικά... ή; χιτε; να; λέγη; ο; Βώβης; μετá; της; συήτου; ατόυ; ταπεινότητος, μεθ'; ής; ώμίλει; πρὸς; τούς; άνωτέρους.

Αλλά; δε; έχρηστάθη; να; έμψή; εις; έξώδχ; ρητορικής. Ο; Τουλίπη; όστις; έκράτει; έτι; εις; τή; χίρα; μεγάλη; και; βεβρηγμένην; ψήφω;ν, ώρησθε; γενναίως; και; διακόρη; σε; βροχή; μέλκω;ν; ύδατος; δειξί; και; άρι-

στού, και; ίπποπράται, και; προμηθεις; και; εκμισθωτά; ύπεχώρησεν; γογγύζοντες.

Ο; Βώβης; έπευτε; να; ώρηθη; εκ; της; άνοιχθεισης; όδου, και; διεβη; χητετώ;ν; κυκλοτερώ;

— Κλείτε; την; θύραν, είπον; ο; Κύριος; Πάτερτων, χωρίς; να; γρέψη; να; ίδη.

Ο; Βώβης; έκλεισε; την; θύραν.

— Έλα; έδω, είπεν; ο; έπιστάτης.

Ο; Βώβης; προσήλθεν.

Ο; Πάτερτων; ήτο; άνήρ; μετρίου; άνστημάτος; όπω;των; εύτακτος, τώ; ότιού; ή; άρκα; και; άχρους; κόμη; έπέκειτο; εις; τό; άχρον; πρόσωπόν; του. Εν; τώ; μέσω; τώ; προτώπυ; τώ;του; έκκυμην; ή; πυρόχρους; και; έξωγκωμένη; ριν; ατόυ. Η; ριν; ατόη; ή; ύπερμεγέθης, την; είδον; ώχρωσεν; μόνον; δις; ή; τρις; εις; τό; διάστημα; των; πενήκοντα; έτών, άτινα; ο; Πάτερτων; είχε; διανούσει; επί; της; γής. Αλλά; δε; άντιδράσει; καταληπτής; αί; κατά; τό; σινηθε; κηκρινωπά; περαιά; του; έγένοντο; πορφυρόχρους. Φαίνεται; λοιπόν; ότι; ή; ριν; ατόη; είχε; την; ιδιότητα; τώ;ν; άποχρωμακίζηται; επί; τώ; πρόσωπου; της. Ο; χαρκατρες; τώ; κυρίου; Πάτερτων; έξέφραξεν; εν; ενί; λόγω; γαλήνη; άπαθή; και; σχεδόν; κηκνωδή; οι; όρθηλοι; του; δέν; έλεγον; τίποτε, τό; πλακωτόν; και; συσπυγμένον; στόμα; του; ώμίλει; μετá; μορφασμών; και; σπασμών, ώ; ά; ει; αί; λέξεις; έξεδερν; τον; λάρυγγάτου; διερχόμεναι; ο; Άγγλικός; τύπος; έφάνητο; επ; ατόυ; κυρίως; διά; τώ; πλεονάζοντος; λυμφατικού; στοιχείου.

Ο; Βώβης; είσερχόμενος; έκαμην; όπω; οι; περιμένοντες; εν; τώ; άντιθαλάμω; περιέστρεψε; τό; βλέμμα;, αλλά; δέν; είδε; κανέν; ούδέν; άλλο; εκώλοι; τον; κύριον; Πάτερτων; τώ; να; ύποδεχθη; τούς; ανθρώπους; ει; μη; τό; κέφι; του; και; ή; όδοντοκακαμίας; του. Μετá; εν; λεπτόν; περίμου; έστρεψε; τό; βλέμμα; επί; τώ; Βώβη; και; ώψωσε; τούς; ώμους.

— Νομίζω; ότι; κάτι; πουλίς, είπε; ζητών; ένα; άσείτην; τον; όποιον; δέν; εύρισκε, — ένα; πράγμα; σάν... Ναι; να; πάρ; ό; διάβολος... ένα; πράγμα; πώ... μ' ένοεις; κητεργάτης!

Ο; Βώβης; ήρχισε; να; γελά; μετá; κηκωκαχθίας.

— Τί; νόστιμα; πώ; μιλά; ή; άφεντιά; σου, έργυλισεν, — ή; αλήθεια; είναι; ότι; σάς; πουλώ; ένα; τέτοιον; πράμα.

— Δέν; έρχεται; σε; κηη; ώρα; ή; πηματία; σου; δέν; κάνει; πολλές; πράξεις; έδω; τώρη... ό; μιλόρδος; δέν; χρεάζεται; πλέον.

— Μη; κηκοφίνεται, άπεκρίθη; ο; Βώβης; μετá; ψυχρότης, με; κηκοφίνεται; διά; την; άφεντιά; του; διότι; γά; μένα, ξέρεις, κύρ; Πάτερτων, δέν; έχω; άνάγκη; να; φυλάξω; πώ; κηκριν; ατότη; την; πηχημάτχ; (καθώς; τήν; λίττε) στὸ; μετá; κηκισμώ.

— Λυπών; είναι; πολύ; ώρα;ν, ή;ρώτησεν; ο; έπιστάτης.

— Είναι; άγγελος;!... και; στοιχημακίζω; ότι; δέν; εύρίσκοντα; πολλοί; άγγελοι; ώριότεροι; ατ'; ατότη.

Ο; Κύριος; Πάτερτων; ύψωσε; τούς; ώμους; δευτέρως; φορών, και;

— Ποιὸς τὴν παινῶ τὴν νύφημας, ἢ τοιμπλοῦ ἢ μάνα της, εἶπεν ἐν ἐπιδειξει παραιμίας.

— Ἡ ἀφεντιάσος μπορεῖ νὰ τὴν ἰδῆ.

— Τί ἀνάγκη;

— Ὁ μιλόρδος εἶναι μπλαζέ (blasé), καυμένε Ζαχ-Λαντέρνα.

— Βωῶ-Λαντέρνα ἂν ὀρίζῃ ἢ ἀφεντιάσος . . . ὀρίστε; ὁ μιλόρδος τί εἶναι;

— Μπλαζέ δὲν εἰσεύρεις τί εἶναι; εἶναι μία λέξις ἣτις μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, σὰν τὰ νεθυμένα κρασιά καὶ τὰ μαχαιράκια τῶν δύο πενῶν . . . Σημαίνει . . . μαθές! εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ τὸ ἐξηγήσω, μᾶστρο Ζάκη . . .

— Βώης, δούλος σας, ἀφέντη.

— Μᾶστρο Βώη . . . εἶναι πολὺ δύσκολον . . . ἐφαγίς ποτε περισσότερα κομμάτια ψητοῦ βουδινοῦ παρ' ὅσα ἐπερνετὴ κοιλιὰ σου.

— Που νὰ τύχη, ἀφέντημου, ὅλα τὰ πάντα εἶναι ἀκριβά.

— Τέλος πάντων σοῦ ἔτυχεν ἀδιάφορον μιὰ φορά ἢ ἑκατὸν φοραῖς, τὸ λοιπὸν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἴσο μελαζέ ἀπὸ βουδινόν.

— Δηλαδή δὲν ἤθελα πιά.

— Εὐγέ σου . . . ὁ μιλόρδος δὲ θέλει πλέον ἀγγέλους.

— Γιατί ἔχει φαγωμένους πολλούς . . . τὸ καταλαβαίνω! . . . ἀλλ' ἂν εἶν' ἔτσι, ἔπρεπε καὶ ἡ γυναῖκά μου ἢ ἔγκρατεια νάνα ἀπὸ πολλῆς μπλαζέ ἀπὸ τὴν ζινέβραν . . . ὅσο ὅμως γιὰ τὸν μιλόρδο, θὰ χάσῃ πολὺ . . .

— Μὲ κακεφαίνεται πολὺ πού σὰς χάλασα τὴν ἡσυχία τοῦ κακεῦ.

Ὁ Λαντέρνας ἐχαίρειτῃσεν ὑποκλίνων ταπεινότητα καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Καθ' ἣν στιγμήν ὅμως ἐπάτει ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆ φωνὴ τοῦ Πάτερσων ἐκόλυσεν αὐτόν.

— Τί ἡλικίας εἶναι; ἠρώτησεν οὗτος μὲ ὕφος ἀδιάφορον δῆθεν.

— Ὡς δεκαπτὰ χρονῶν, ἴσως δεκαοκτώ. "Α! ἀφέντη μου, εἶναι σὰν τὸ κρύο τὸ νερό, ἔχει κορμί σὰν κυπορίσσι, εἶναι ὀμρεφῆ, νόστημη, ζανθὴ, καὶ ντροπαλὴ . . .

— "Ε, ἔ, ἔ, ἔ! διέκυψεν ὁ ἐπιστάτης. — πού κατοικεῖ;

— Αὐτὸ πάγει μ' ἐκεῖνο πού πουλῶ, ἀπεκρίθη ὁ Λαντέρνας μὲ ἀγενὲς μειδίσμα· ὁ δρόμος καὶ τὸ νοῦμερο εἶναι τὸ μισὸ τὸ πρᾶγμα . . . ἔπειτα δὰ, ὁ μιλόρδος εἶναι . . . δὲν θυμύμαι τὴν λέξι, ξέρω ὅμως ὅτι ἐξοχότης του εἶναι καθὼς ἐμένα ὅταν ἐφαγα πολλὰ κομμάτια βουδινοῦ . . . δὲν ἔχει πιά ὄρεξι.

— Ἄκουσε, κύρ Τσώνη, εἶπεν ὁ Πάτερσων.

— Βώης δούλος σας, ἀφέντη μου.

— Ζάκης, Τσώνης, Βώης, ὅλο τὸ ἴδιο μου κάνει, παλληκάρι μου· ἀλλὰ μὴ μὲ διακόπτης πλέον . . . εἰμπορούσομεν νὰ κάμνωμε μιάν ἄλλην δοκιμήν . . . ἂν εἶναι τὸσον ὠραία ὅσον λέγεις . . .

— Χίλιας ποραῖς πιδ ὀμρεφῆ!

— Ἴσως ὁ μιλόρδος τὴν ἐρωτεύθη ἀφεῦ τὴν ἰδῆ

— Σοῦ κάνω ὄρκο πῶς θὰ τὴν ἀγοπήσῃ, ἀφέντη μου.

— Ἄς κάμωμεν αὐτὴν τὴν δοκιμήν.

— Εἶμαι τῆς γνώμης σας.

— Καὶ μάλιστα, διότι ἀφεῦ ὁ μιλόρδος ἤλλαξεν τρόπον ζωῆς, δὲν μεῦ κάμνειν πλέον κρέδιτον. Πιστεύεις κύρ Ζάκη, ὅτι ἡ ἀφεντιά του μ' ἐζήτησε ταῖς πρὸ ἄλλαις λαγορισμὸν διὰ τὰς ὑποθεσεις του.

Ὁ Βώης προσποιούμενος βοβειαν ἐκπύτην γένηται ποτὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα! εἶπε χωρὶς νὰ γελάσῃ.

— Λοιπὸν εἶναι πλέον καιρὸς νὰ τὸν φέρωμε στὴ θεογνωσία.

— Πολὺ καλά!

— Ἦθελα νὰ τὴν δῶ οὐριον χωρὶς ἄλλο.

— Ὅταν ἀγαπᾷς ἀφέντη μου.

— Πόσα ζητεῖς;

Ὁ Βώης ἐπανῆλθε πλησίον τῆς ἐστίας καὶ ἐστήριξε τὸν ἀγκῶνά του ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος μαρμάρου.

— Σὰς λέγω τ' ὄνομά της, σὰς λέγω τὸ μέρος πού κάθεται, ἀλλὰ θὰ μοῦ μετρήσετε τριάντα παντοδύναμους, ἀπεκρίθη.

— Εἶσαι τρελλίς, ἄξιο μου παλληκάρι Τσώνη, ἀνέκραξεν ὁ ἐπιστάτης. Τριάντα παντοδύναμους γιὰ τὸ μέρος πού κάθεται!

— Καὶ γιὰ ἓνα ὄνομα . . . γιὰ τὸ ὄνομα καὶ τὸ μέρος πού κάθεται τὸ πιδ ὀμορφο κορίτσι τῆς Λόντρας. Τί παραπάνω θέλεις; Γιὰ τ' ἀποδέλοισα δὲν ἔχετε ἢ ἀφεντιά σας χρήματα;

— Ἀλλὰ τριάντα παντοδύναμους!

— Μικρὰ πρᾶγματα . . . ὅταν θὰ τὴν δῆς, θὰ πῆς πῶς αὐτὸς ὁ Βωῶ-Λαντέρνας λωλάθηκε. Ἀξίζει ἑκατὸν γυνεαῖς.

— Μόνος σὺ εἰμπορεῖς νὰ τὸ βρῆς αὐτὸ τὸ κορίτσι;

— Ἡ Λόντρα εἶναι μεγάλη. Καὶ ἂν θέλετε νὰ τὴν γυρέψετε καὶ ἢ ἀφεντιά σας, δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε.

Ὁ Πάτερσων ἐσεκρίθη ἐπὶ μιάν στιγμὴν, ἔπειτα δὲ ἠγέρθη χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖόν του. Ὁ δὲ Βώης ἠκολούθησεν αὐτόν μὲ ἀπλήρσον βλέμμα.

Ὁ ἐπιστάτης ἠνέφωξεν ἐν σουρτάριον καὶ ἐμέτρησε τριάκοντα λίρας.

— Πολὺ ἀκριβὰ ἐψιθύρσεν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ διάβολος δὲν μ' ἐγέλασε ποτὲ, εἶναι ὁ κάλλιστος ἰχνηλάτης τοῦ Λονδίνου διὰ τέτοιαις δουλειαῖς. . . Ἐλα δῶ, ἐξηκολούθησε μεγαλοφώνως. Αἰ, κι' ἂν μὲ γελάσῃς!

— Καὶ καλά! παιδιὰ εἶμαστε τώρα; διέκυψεν ὁ Βώης, χωρατεύετε; γιὰ τόσο μικρὸ πρᾶγμα δὲν ἤθελα νὰ χάσω ἓνα μουστερὴ σὰν καὶ λόγου σας.

— Πάρε αὐτά.

Ὁ Βώης δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ τὸ εἶπῃ δὶς. Ἐδράξατο τοῦ χρυσίου καὶ ἔκαμεν αὐτὸ ἀφαντον ὡς διὰ μαγείας εἰς τὰ εὐρύχωρα θυλάκιά του.

("Ἐπειτα συνέχεια).